

வெற்றிமுனை

பன்னாட்டுத் தமிழியல் மேம்பாட்டு மாத இதழ்

தனி இதழ் : ரூ. 30/-

ISSN No. 2394-2428

அறிவைத்தேடி அன்பு நிறைந்த ஒரு பயணம்

மலர் - 8

ஏப்ரல் - 2020

இதழ் - 1

முதன்மை ஆசிரியர் :

நீதிபதி மூ. புகழேந்தி

ஆசிரியர் :

முனைவர் மோ. பாட்டழகன்
9380417307

பொறுப்பாசிரியர்கள் :

அகமது ருமைசுதின் பைசி
முனைவர் ஜெ. பாரதி

துணை ஆசிரியர்கள் :

கவிஞர் உமர் கத்தாய்
முனைவர் முத்தையா
முனைவர் விமலா அண்ணாதுரை
கவிஞர் திருவைப்பாடி
இர. மகேந்திரன்
எழுத்தாளர் அ. அன்பழகன்
இளங்கவி ஆதம் அகிலன்
முனைவர் வ. சங்கீதா
முனைவர் அனிதா பரமசிவம்
(எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.ஃபில்)
ச. நந்தகுமார்

அமெரிக்கா - பொறுப்பாசிரியர்
எழுத்தாளர் ஜெ. புவனேஷ்வரி

முதன்மைச் செய்தியாளர்
ஐஸ்வர்யா கணேசன்

வடிவமைப்பு :

ச. நந்தகுமார்

ஆலோசனைக் குழு :

முனைவர் மருதூர் அரங்கராசன்
பேரா. திருமதி. சோதிலட்சுமி
முனைவர் இனியன் கோவிந்தராஜு
முனைவர் சி. கோமளவல்லி
எம். கோவிந்தன்
பேராசிரியர் அரங்க. சீனிவாசன்
இரா. கௌதமராஜன்
முனைவர் மோ.ஐ. மகேஸ்வரி
முனைவர் ஈ. யுவராணி

மின்னஞ்சல் மூலம் படைப்புகளை
அனுப்பலாம்.

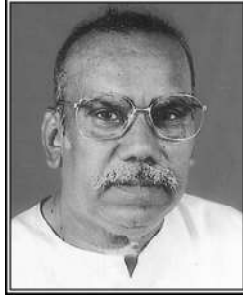
vasantha.tha399@gmail.com

இதழின் அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும் படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துரைகள் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி :

ஆசிரியர்: வெற்றிமுனை

26, ஜோசப் குடியிருப்பு, ஆதம்பாக்கம்,

சென்னை - 600 088. அலைபேசி: 93804 17307

வருகின்றேன்!

முத்தமிழ் கவிஞர்

முனைவர் ஆலந்தூர் கோ. மோகனராங்கன்

கன்னல் மொழிகளில் - வஞ்சம்
கலந்து கிடப்பதைக் கண்டு துடிக்கின்றேன்!
மின்னல் ஒளியென - இன்பம்
மின்னி மறைவதில் ஏங்கித் தவிக்கின்றேன்!

எச்சில் இலைகளைத் - தேடும்
ஏழையை நாய்கள் விரட்டக் கொதிக்கின்றேன்!
பிச்சை எடுப்பவர் - வாழ்வைப்
பிணைத்த இரும்பு விலங்கை உடைக்கின்றேன்!

காதல் மனத்தினர் - நாட்டில்
கருகி அழிவதும் காணச் சகிப்பதுவோ?
சாதிக் கொடுமையை - மண்ணில்
தாக்கித் தகர்த்திட மோதி மிதிக்கின்றேன்!

மூடி மறைந்த - இருள்
முற்றும் அகல முயன்று தெளிகின்றேன்!
வாடிக் களைப்பவர் நெஞ்சில்
வாழ்வின் செழிப்பை வழங்க வருகின்றேன்!

ஏபற்றேரரை	போற்றிடுவேம்	ஏபருமையுடன்	வாழ்ந்திடுவேம்
கற்றேரரை	நாடிடுவேம்	கலையெல்லாம்	மரந்திடுவேம்
ஏவற்றிமுனை	எய்திடுவேம்	விண்ணொட்டுப்	பார்த்திடுவேம்
குற்றமில்லா	வாழ்வாரை	கவலயத்தைக்	கரத்திடுவேம்

நீதிகி ஁. புகழேந்தி

கொரோனாவின் கொடுமையிலும் நாம்.

இன்று ஒட்டு மொத்த உலகத்தையே ஏன் ஒவ்வொரு வரையும் தம்மம் உயிரைக் காத்துக் கொள்ள ஓடவேண்டிய பயங்கர நிலைக்குத் துரத்தி நம்மைக் கதி கலங்கச் செய்கின்றது கொரோனாவின் கொடுமையும் வீரியமும் என்றால் மிகையல்ல! எந்த வகையில் எப்படி எங்கே உருவானது என்பது ஒருபுறமிருந்தாலும் தினந்தோறும் நடந்து வரும் உயிரிழப்புகள் நம்மையெல்லாம் பீதியடையச் செய்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

நாடுகள் அனைத்தும் வேறு எந்த அலுவலிலும் ஈடுபட இயலவில்லை. அனைத்து நாடுகளுமே ஒன்றை மட்டும் அதாவது சுவரை

வைத்துதான் சித்திரம் எழுதமுடியும் என்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு போர்க்கால அடிப்படையில் தம்மால் இயன்றவரை இரவு பகலாக முயன்று அதைக் கட்டுப்படுத்த பாடுபட்டு வருகின்றதை மட்டுமே செய்து வருவது நாம் கண் கூடாகக் கண்டுகொண்டு வருகின்றோம்.

உலக வரலாற்றில் இது போன்றதொரு கொடுமை மனித சமுதாயத்திற்கு என்றுமே நிகழ்ந்திருக்காது. உலகப் போர்களில் கூட இப்படியொரு பயங்கர நிலை உருவாகி இருக்காது.

நாடு, மொழி, மதம், இனம் மறந்து மனித நேயமட்டுமே இன்று ஒங்கி நிற்கின்றதென்பது மட்டும் உண்மையே.

சீனாவினால் ஏற்பட்டதென்றும் சீன அரசாங்கம் முன்னெச்சரிக்கைக் கொடுத்திருந்தால் இப்படியொரு கொடுமைக்கு உலகு ஆளாகி இருக்காதென்று அமெரிக்க அதிபர் டொனால்ட் ட்ரம்ப் வேதனையுற்று வருத்தம் தெரிவித்துள்ள நிலையில் இப்போதாவது

சீன அதிபர் ஜிங்பிங் அமெரிக்க அதிபரை அழைத்து கொரோனாவைக் கொல்ல இணைந்து செயல்படுவேம் என்று கூறியுள்ளது ஒருவகையில் மகிழ்ச்சிக்குரியதே. பொதுவுடைமை அரசானாலும் குடியரசானாலும் அதனதன் தார்மீக கொள்கையென்பது மக்கள் நலமே.

உலகநலம் என்று வரும்போது தங்களுடைய விருப்பு வெறுப்பை ஒதுக்கி விட்டு திறந்த மன நிலையோடு ஆட்சியாளர்கள் செயல்பட வேண்டும். நாளுக்குநாள் ஏறிவரும் இறப்பு எண்ணிக்கையால் இத்தாலி அரசு கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கதிகலங்கி தவிப்பது மிக மிக வேதனையானது.

அவரவர் தலைத்தெறிக்க துண்டைக் காணோம் துணியைக் காணோம் என்று ஓடுகிற நிலையில் அவரைக் கைத்தூக்கிவிட யாருமே முன்வர இயலாது. இது இப்படி இருக்க நம் நாட்டு நிலையை ஆராய்வோம்.

நம் நாட்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் தவமிருந்த புண்ணிய பூமி. அதனால்தான் நம்மிடையே எவ்வளவு வேற்றுமைகள் இருந்தாலும் இடர்பாடு, இக்கட்டு என்று வரும்போது எல்லாவற்றையும் புறந்தள்ளிவிட்டு நாட்டுநலம் மக்கள் நலம் என்று ஒன்று கூடிவிடுகிறோம். இதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டலாம்.

கொரோனோ வைரஸால் வெளிநாடுகளிலிருந்த நம் இந்தியர்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இன்றைய உலகமயமாதல் காலகாட்டத்தில் திரைகடல் ஓடி திரவியம் தேடு என்பதற்கேற்ப அவரவர் வாழ்க்கையை வளமாக்கிக் கொள்ள வெளிநாடு சென்றவர்கள். நல்லெண்ணத்தின் அடிப்படையில் நமது பாரத பிரதமரும் மத்திய அரசும் அவர்களை இந்தியாவிற்குள் கொண்டுவர விரும்பினர்.

அரசியல்வாதிகள் அந்தந்தப் பகுதி பொதுமக்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுகோள் விடுத்தனர். அப்படி வெளி நாடுகளில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வரவர தொற்று இல்லாத இந்தியாவில் தொற்று ஏற்பட வாய்ப்பாகி விட்டது.

ஒன்று இரண்டு என்று இன்றைய அளவில் சுமார் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்டத் தொற்றுகளும் முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட உயிரிழப்புகளும் ஏற்பட்டு நாடே அல்லோகலப்படுகின்றது.

தீவிர ஆலோசனைக்குப்பின் ஒருநாள் ஊரடங்கை இந்தியா முழுமையும் அனுசரிக்க மத்திய அரசு உத்திரவிட மக்கள் கடை பிடித்தனர். மேலும் தினந்தோறும் தொற்று அதிகரிக்க மூன்றுவாரம் ஊரடங்கு உத்திரவை மத்திய அரசு பிறப்பித்துள்ளது.

வீட்டை விட்டு யாரும் வெளியே வரக்கூடாதென்பதில் அரசு

கடுமையாகவுள்ளது. அப்போதுதான் மக்கள் உயிரைக் காக்கமுடியும் என்று இரவுபகலாகச் செயல்படுகின்றது.

இந்த ஊரடங்கு உத்திரவை ஏதோ விடுமுறையாக எண்ணிக் கொண்டு சில இளைஞர் பட்டாளம் சீட்டாடுவது, கிரிக்கெட் ஆடுவது, பைக்கை எடுத்துக்கொண்டு ஹாயாகச் சுற்றுவது என்று பொறுப்பில்லாமல் அலைய ஆரம்பித்தது. அவர்களுடைய உயிர் காக்கும் நன்மையைக் கருதி சாலையில் வெய்யிலில் நின்று நம்மைக்காக்கக் காவலர்கள் சற்றுக் கண்டிப்புடன் கடமையைச் செய்ய நடந்து கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

அதில் தவறு கண்டுபிடித்து சிலர் அவர்களைக் குறைகூறுவது பொருத்தமில்லாதது. அவர்கள் தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்து குடும்பத்தை விட்டு வேகாத வெய்யிலில் நின்று இந்தக் கடமையைச் செய்கின்றனர்.

ஊரடங்கு என்றாலே நாம் அடங்கிப் போக வேண்டியதுதான். இது சாதாரணமான ஊரடங்கு அல்ல; நம்மை நாமே காத்துக்கொள்ள நம்மைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொள்வதற்காக நாமே விதித்துக்கொள்ள வேண்டி அடங்கிப் போகவேண்டிய நிலை.

இதில் யார்மீதும் குறைசொல்வது சரியல்ல. காவலர்கள் சேவையும் மருத்துவர்கள் செவிலியர்கள் சேவையும் கைக்கூப்பி நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டவை.

இந்தக் கொரோனா என்னும் கொடியோனை விரட்டி நம்மை நாம் காத்துக் கொள்ள வேண்டுமானால் சமூக ஒற்றுமையும் சட்டத்தின் கடைபிடிப்பும் முக்கியமாகும். நாம் பொறுப்புள்ளக் குடிமக்களாக நடந்து கொண்டு வீட்டுள் இருந்து வெற்றி பெறுவோம்!

மக்கள் நலம் நாடும்,
நீதிபதி மூ. புகழேந்தி

கொரானா வைரஸ் பரவல் காரணமாக அரசாங்கம் ஊரடங்கு போட்டுள்ளது. இதன் காரணமாக உங்களுக்கு வழக்கமான நேரத்தில் வெற்றிமுனை இதழ் உங்களை வந்தடைய முடியவில்லை. மார்ச், ஏப்ரல் இதழ்களுக்கான தாமதத்திற்கு வருந்துகிறோம். இயல்பு நிலை திரும்பிய பின் வழக்கம்போல் தாமதமில்லாமல் வெற்றி முனை இதழ் வரும்.

- ஆசிரியர்

ஆங்கிலேயரும் ஓளரங்கசீப் அவர்களும் ஐஃபர் கையத்

1603ஆம் ஆண்டு கிழக்கிந்திய கம்பெனி இந்தியாவிற்கு வந்தபிறகு தொடர் வெற்றிகளை பதிவு செய்தது. ஒரு நிறுவனம், உலக சரித்திரத்திலேயே முதல்முறையாக நாட்டையே பிடித்த வரலாற்று நிகழ்வை நிகழ்த்திக் காட்டியது.

ஆனால் அதற்காக ஆங்கிலேயர்கள் எடுத்த முயற்சியில் இறுதியில் வெற்றியடைந்தாலும், பல அவமானகரமான தோல்விகளையும் சந்திக்க நேர்ந்தது.

தோல்விகளை மறைப்பதற்காக பல முயற்சிகளை மேற்கொண்ட கிழக்கிந்திய கம்பெனி நிர்வாகம் கீழே விழுந்தாலும் மீசையில் மண் ஓட்டவில்லை என்பதை நிரூபிப்பதில் வெற்றியும் கண்டது.

சிராஜ் உத் தவ்லா மற்றும் திப்பு சுல்தானை வெற்றிக் கொள்வதற்கு முன்னர், கிழக்கு இந்திய கம்பெனி முகலாய பேரரசர் ஓளரங்கசீப்பிற்கு எதிராக போரிட முயன்று படுதோல்வியை எதிர்கொண்டது.

பிறகு, பிரிட்டனின் தூதர்கள் கைவிலங்குகளால் பிணைக்கப்பட்டு, முகலாய அரசவையில் ஓளரங்கசீப் முன் மண்டியிட்டு மன்னிப்பு கேட்க வேண்டிய கட்டாயமும் ஏற்பட்டது.

இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் தங்கள் வர்த்தக மையங்களைத் தோற்றுவித்த கிழக்கிந்திய கம்பெனி, உலக அளவிலான வர்த்தகத்தை விரிவுபடுத்தியது.

இந்தியாவின் மேற்குக் கடற்கரையில் பாம்பே, சூரத் நகரங்கள், கிழக்குக் கடற்கரையில் சென்னை மற்றும் கல்கத்தாவில் இருந்து 20 மைல் தொலைவில், கங்கை நதியில் அமைந்துள்ள ஹூக்ளி மற்றும் காசிம் பஜார், ஆகிய வர்த்தக மையங்கள் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேந்திரங்களாக விளங்கின.

இந்தியாவில் இருந்து பட்டு, வெல்லம், துணி மற்றும் கனிமத்தை பிரிட்டானியர்கள் அதிக அளவில் கொள்முதல் செய்தார்கள். குறிப்பாக டாக்காவின் மல்மல் ரக துணிக்கு இங்கிலாந்தில் மிகப்பெரிய வரவேற்பு இருந்தது.

பிரிட்டானியர்களின் வர்த்தகத்திற்கு வரி விதிக்கப்படாமல், பொருளின் மொத்த மதிப்புக்கு மூன்றரை சதவிகித வரியை விதித்தது முகலாய பேரரசு.

அந்த சமயத்தில், ஆங்கிலேயர்கள் மட்டுமல்ல, போர்த்துகீசியர்களும், டச்சு வணிகர்களும், பல தனியார் வர்த்தகர்களும் இந்த பகுதியில்

தீவிரமான வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். முகலாய அதிகாரிகளோடு இணைந்து செயல்பட்ட அவர்கள், ஆங்கிலேயர்களிடம் இருந்த வணிக உரிமைகளை சொந்தமாக்க முயன்றனர்.

லண்டனில் இருந்த கிழக்கிந்திய கம்பெனி அலுவலகத்தின் தலைமையகத்திற்கு இந்த செய்தி கிடைத்ததும், நிறுவனத்தின் தலைவர் ஜோஜாயா சைல்டுக்கு கோபம் தலைக்கேறியது. தங்களது லாபத்தை வேறு யாரும் பங்கு போட்டுக்கொள்வதை அவர் விரும்பவில்லை.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஜோஜாயா எடுத்த முடிவு வித்தியாசமானது மட்டுமல்ல, பைத்தியகாரத்தனத்தின் உச்சம் என்றே சொல்லலாம். அரேபிய கடலிலும், வங்காள விரிகுடாவிலும் பயணிக்கும் முகலாயர்களின் கப்பல்களை வழிமறிக்கவும், அந்தக் கப்பல்களைக் கொள்ளையடிக்கவும் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இந்திய அதிகாரிகளுக்கு அவர் உத்தரவிட்டார்.

இது மட்டுமல்லாமல், 1686ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டனில் இருந்து இரண்டு படைவீரர்களின் தொகுப்பை இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவைத்தார். இந்தியாவில் இருக்கும் படையின் உதவியுடன் சிட்டகாங்கை கைப்பற்றவேண்டும் என அவர் உத்தரவிட்டார்.

அவருடைய பெயரிலேயே இந்த சண்டை 'ஜங்-ஏ-சைல்ட்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதை சைல்டின் அறியாமை என்று அழைப்பதா அல்லது 308 வீரர்களின் உதவியுடன் உலகின் சக்தி வாங்கி, பணக்கார அரசருக்கு எதிராக போர் தொடுக்க கொண்ட வீரமாக கருதுவதா என்று தெளிவாக கூறமுடியவில்லை.

ஓளாங்கசீப் இந்தியாவில் பேராசிராய திகழ்ந்த அந்த சமயத்தில், உலகின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் நான்கில் ஒரு பகுதியை இந்தியா வழங்கியது. பொருளாதார ரீதியாக, அமெரிக்கா இன்று இருக்கும் வலுவான நிலையில் அன்று இந்தியா இருந்தது.

ஓளாங்கசீப்பின் ஆட்சி காலத்தில், முகலாய பேராசிராய காபூலில் இருந்து டாக்கா வரையிலும், காஷ்மீர் முதல் பாண்டிச்சேரி வரை என 40 லட்சம் சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பளவில் விரவியிருந்தது.

அது மட்டுமல்ல, தக்காண சுல்தான்கள், ஆப்கானியர்கள், மராட்டியர்கள் என பல்வேறு விதமான சேனைகளை எதிர்த்து போராடி வெற்றிக் கொண்ட அனுபவமிக்க முகலாய ராணுவம், உலகின் எந்த ராணுவத்தையும் எதிர்த்து போராடக்கூடிய திறனை பெற்றிருந்தது.

டெல்லியின் படைகள் ஒருபுறம் என்றால், நாற்பதாயிரத்திற்கும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் வங்காளத்தின் சுபேதார் ஷாயிஸ்தா கானின் படைகள் மறுபுறம் இருந்தன. முகலாய சம்ராஜ்ஜியத்தின் மொத்த ராணுவ வீரர்களின் எண்ணிக்கை ஒன்பது லட்சத்திற்கும் அதிகம் என்று கூறப்படுகிறது. அதில், இந்தியர்கள், அரபியர்கள், ஆப்கானியர்கள்,

இரானியர்கள், ஐரோப்பியர்கள் என பல நாடுகளை சேர்ந்தவர்கள் பணி புரிந்தனர்.

லண்டனில் இருந்து மொகலாயர்களுக்கு எதிரான போர் அறிவிக்கப்பட்டதும், மும்பையில் இருந்த கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் வீரர்கள் முகலாயர்களின் சில கப்பல்களை கொள்ளையடித்தனர்.

அதற்கு பதிலடி கொடுக்கும் வகையில் முகலாயர்களின் அல்பஹர் சிதீ யாகூத், சக்திவாய்ந்த கடற்படையை கொண்டு மும்பை கடற்கரையில் ஆங்கிலேயர்களை முற்றுகையிட்டார்.

அந்தச் சமயத்தில், பம்பாயில் இருந்த அலெக்ஸாண்டர் ஹாமில்டன் என்ற ஆங்கிலேயர், பிற்காலத்தில் எழுதிய தனது ஒரு புத்தகத்தில் தான் நேரடியாக பார்த்த சம்பவங்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

"20 ஆயிரம் படையினருடன் அல்பஹர் சிதீ தாக்குதல் நடத்தினார். நள்ளிரவில் அவர் ஒரு பெரிய துப்பாக்கியைக் கொண்டு வானத்தை நோக்கி சுட்டு எச்சரிக்கை விடுத்தபோது, ஆங்கிலேயர்கள் கோட்டைக்குள் அடைக்கலம் புகுந்தனர். அரைகுறை ஆடையில் இருந்த பெண்கள், குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினார்கள்" என்று அவர் அந்தப் போரை பதிவு செய்துள்ளார்.

"சிதீ யாகூத், கோட்டைக்கு வெளியே இருந்த கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இடங்களை அபகரித்துக் கொண்டு, அங்கு முகலாயக் கொடியை பறக்கவிட்டார். சண்டையிட வந்த ஆங்கிலேய படையினர்களை, முகலாய படை வீரர்கள் வெட்டித் தள்ளினார்கள். பலரை பிடித்து சங்கிலியால் பிணைத்து மும்பையின் தெருக்களில் நடத்தி அழைத்துச் சென்றனர்" என்கிறார் அலெக்ஸாண்டர்.

அந்த காலகட்டத்தில் மும்பையின் பெரும்பாலான பகுதிகள் போர்த்துகீசியர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. பிரிட்டன் பேரரசர் போர்த்துகீசிய இளவரசியை மணந்து கொண்டபோது, மும்பை துறைமுகப் பகுதி, திருமணப் பரிசாக கொடுக்கப்பட்டது. அங்கு வலுவான கோட்டையை கட்டிய ஆங்கிலேயர்கள், தங்கள் வணிகத்தைத் தொடங்கினார்கள்.

14 மாத முற்றுகை

படிப்படியாக, இங்கிலாந்து நாட்டின் வர்த்தகர்கள், வீரர்கள், மத போதகர்கள், கட்டடக் கலைஞர்கள் மற்றும் நிபுணர்கள் என கடல் கடந்து வந்தவர்களும், இந்தியாவில் இருந்தவர்களும் மும்பையில் குடியேறத் தொடங்கினார்கள். எனவே கோட்டையில் மக்கள் தொகை தொடர்ந்து அதிகரித்தது.

முகலாயர்களின் முற்றுகையின்போது கோட்டையில் அனைவரும் தஞ்சமடைய, அதனை முற்றுகையிட்டார் சிதீ யாகூத். கோட்டைக்குள்

சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த உணவு, குடிநீர் போன்ற அத்தியாவசியப் பொருட்கள் விரைவிலேயே தீர்ந்து போயின.

மறுபுறமோ, நோய் தாக்குதலால் மக்கள் அவதிப்பட்டனர். அதோடு, மும்பையின் தட்பவெட்பநிலை ஒத்துக் கொள்ளாத பிரிட்டானியர்களின் இறப்பு எண்ணிக்கை அதிகரித்தது.

இதுபோன்ற இக்கட்டான சூழ்நிலையில், கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் பணியாளர்கள் சிலர், ரகசியமாக தப்பிச் சென்று சிதீ யாகூத்தை சந்தித்தனர். அவர்களில் பெரும்பாலானோர் இஸ்லாமிய மதத்திற்கு மாறியதாக ஹெமில்டன் கூறுகிறார்.

முகலாய தளபதி விரும்பியிருந்தால், கோட்டை மீது தாக்குதல் நடத்தி, அதைக் கைப்பற்றியிருக்கலாம். ஆனால், 'கத்தரிக்காய் முற்றினால் கடைத்தெருவுக்கு வந்துதான் ஆகவேண்டும்' என்ற எண்ணத்தில் அவர் முற்றுகையிட்ட பிறகும் வெகுதொலைவில் இருந்தே துப்பாக்கிச்சூடு நடத்தினார்.

இதேபோன்ற சம்பவம், நாட்டின் கிழக்குப் பகுதியிலும் நடந்தது. முகலாயர்களைத் தாக்க திட்டமிட்டால் அவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா? ஹுக்ளி நகரத்தில் இருந்த கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கோட்டையை வங்காளத்தின் சுபேதார் ஷாயிஸ்தா கான் முற்றுகையிட்டார். கோட்டையில் இருந்து செல்லும் அனைத்து வழிகளையும் அவர் மூடிவிட்டார்.

இரு தரப்பும் சமரசம் செய்து கொண்டதால் ஹுக்ளி கோட்டையின் முற்றுகை விரைவில் முடிந்துவிட்டது, ஆனால் பாம்பேயில் 15 மாதங்கள் வரை முற்றுகை தொடர்ந்தது. இறுதியில் வேறு வழியே இல்லை என்ற நிலையில் கிழக்கிந்திய கம்பெனி தனது தூதர்கள் இருவரை ஓளரங்கசீப்பின் அரசவைக்கு அனுப்பியது. முற்றுகையை முடித்துக் கொள்வதற்காக ஓளரங்கசீப் விதிக்கும் நிபந்தனைகளை கேட்க அனுப்பப்பட்ட தூதுவர்கள் அவர்கள்.

ஓளரங்கசீப்பின் அரசவை

ஐரர்ஜ் வெல்டன் மற்றும் அப்ராம் நாவார் ஆகிய அந்த இரண்டு தூதர்களுக்கும், பல மாத முயற்சிகளுக்குப் பிறகு, 1690ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாத இறுதியில் முகலாய பேரரசர் ஓளரங்கசீப்பின் அரசவைக்கு செல்ல அனுமதி கிடைத்தது.

கைகளிலும் விலங்கிடப்பட்ட தூதர்கள் இருவரும் குற்றவாளிகளைப் போல் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். தலை வணங்கி மண்டியிட்டிருந்த அவர்கள் இருவரையும் பார்ப்பதற்கு ஒரு நாட்டின் பிரதிநிதிகளைப் போல தோன்றவில்லை, யாசகம் கேட்க வந்தவர்களைப் போல் தோன்றியது.

தூதர்கள் இருவரும் ஓளரங்கசீப்பின் முன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு, அருகில் சென்றதும், தரையில் நெடுங்கிடையாக வணங்கச் சொல்லி

உத்தரவிடப்பட்டது. தூதர்களை கடுமையாக சாடிய பேராசர் ஓளாங்கசீப், அவர்களது விருப்பம் என்ன என்று கேட்டார்.

முதலில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்ட தூதர்கள், அதற்காக மன்னிப்பு கோரினார்கள். பிறகு, பறிமுதல் செய்யப்பட்ட இங்கிலாந்தின் வணிக உரிமம் மீண்டும் வழங்கப்படவேண்டும் என்றும், பாம்பே கோட்டை முற்றுகையை முடித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றும் மேலிடத்தின் விருப்பங்களை எடுத்துரைத்தனர்.

இந்த போருக்காக முகலாய அரசுக்கு ஆன செலவு ஒன்றரை லட்சம் ரூபாயை தரவேண்டும், இனிமேல் முகலாய அரசுக்கு கட்டுப்பட்டு கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும் என்ற நிபந்தனைகளின் பேரில் கோட்டையை முற்றுகையில் இருந்து விடுவிக்க பேராசர் ஓளாங்கசீப் ஒப்புக்கொண்டார்.

மேலும், கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் தலைவர் ஜோஜியா சைல்ட் இந்தியாவில் இருந்து வெளியேற வேண்டும் என்றும், அவர் இந்தியாவிற்கும் இனி காலடி எடுத்து வைக்கக்கூடாது என்றும் எச்சரிக்கை விடுக்கப்பட்டது.

ஓளாங்கசீப்பின் நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர, வேறு வழி எதுவும் இல்லாத நிலையில், நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்ட கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நிர்வாகம், 14 மாத முற்றுகையில் இருந்து விடுதலை பெற்றது.

முற்றுகைக்கு முன்பு கோட்டையில் 700 முதல் 800 பேர்வரை இருந்ததாகவும், தொற்று நோய்க்கும், முகலாயர்களின் வாளுக்கும்

இரையாகாமல் எஞ்சியிருந்தவர்களின் எண்ணிக்கை அறுபதாக குறைந்துவிட்டது என்று ஹாமில்டன் தனது புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

களங்கத்தை துடைத்த கிழக்கிந்திய கம்பெனி

முகலாய பேரரசால் ஏற்பட்ட அவமானகரமான தோல்வியைப் பற்றிய தகவல் பிரிட்டன் மக்களை சென்றடையக்கூடாது என்பதற்காக கிழக்கிந்தியா கம்பெனி பல்வேறு முயற்சியையும் மேற்கொண்டது.

ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் முகலாயர்களின் போர் பற்றி ஜான் ஆவங்கடின் என்பவர் எழுதிய போது, இதில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் தோல்வியின் காரணம் முகலாயர்களின் ஏமாற்றுவேலை என்று எழுதப்பட்டது. இதற்காக அவருக்கு 25 பவுண்டு 'பரிசுத்தொகை' வழங்கப்பட்டது. அந்த காலத்தில் இது மிகப் பெரிய தொகை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தனது புத்தகத்தில் பிரிட்டானிய படைவீரர்களின் வீரத்தைப் பற்றிய கதைகளை பல்வேறு இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறார் ஜான் ஆவங்கடின். பத்து மடங்கு பலம் கொண்ட எதிரிகளின் ராணுவத்துடன் மோதிய ஆங்கிலேயர்கள் வீரத்தை எடுத்துக் காட்டினார்.

போரில் வென்றது பிரிட்டானியர்களே, முகலாயர்கள் அல்ல என்றும், தோற்கடிக்கப்பட்டது சிதீ யாகூத் என்றும் பதிவு செய்திருக்கிறார். கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் தூதர்கள் முகலாய அரசவைக்குச் சென்று மன்னிப்புக் கோரியதையும், அங்கு ஒப்புக் கொண்ட ஒப்பந்தத்தைப் பற்றிய தகவல்களையே அவர் மறைத்துவிட்டார்.

ஹேமில்டன் உண்மையான தகவல்களை தனது புத்தகத்தில் எழுதினார், ஆனால் 40 ஆண்டுகளுக்கு பிறகுதான் புத்தகம் வெளியானது என்பது காலத்தின் மிகப்பெரிய சோகம். வரலாற்று நிகழ்வுகள் மறைக்கப்படுவதும், அழுத்தப்படுவதும் திருத்தப்படுவதும் கூட சரித்திரத்தின் ஏடுகளில் பதிவாகிறது என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் மிகப்பெரிய தோல்வியைப் பற்றி சொல்லப்பட்ட புத்தகம் வெளிவந்தபோது, அது அதிக மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற முடியாத அளவுக்கு காலம் கடந்துவிட்டது என்பது காலத்தின் கோலமா? திட்டமிடப்பட்ட சரித்திர மறைப்பா?

ஒரளங்கசீப் பிரிட்டனை மன்னித்து, அவர்களின் வணிக உரிமத்தை பூதுப்பிக்காமல், இந்தியாவை விட்டு வெளியேற்றியிருந்தால் என்னவாகியிருக்கும் என்ற ஆர்வமூட்டும் கேள்வி மனதில் பிரம்மாண்டமான கேள்வியாக விஸ்வரூபம் எடுக்கிறது. அப்படி நடந்திருந்தால், இந்தியா வரலாறு மட்டுமல்ல, உலக வரலாறும் வேறு மாதிரி ஆகியிருக்கும் அல்லவா?

நன்றி: பிபிசி தமிழ்

ஆலயங்கள் மூடியதாம்...

நீதிபதி மூ. புகழேந்தி

ஆண்டாண்டு காலமாக ஆலயங்கள்
அனுதினமும் திறந்திருக்கும்; பக்தர் கூட்டம்
வேண்டுகைகள் வைப்பதற்கே வந்து வந்து
வணங்கிடுவர்; வாழ்த்திடுவர்! வைய மெங்கும்

தூண்டாது நடந்திடுமாம்; உண்மை ஈதாம்!
துன்பங்கள் வரும்போதும் துவளும் போதும்
ஆண்டவனை நாடுவது மனிதனுக்கே
அன்றுமுதல் இன்றுவரை இயல்பே யாகும்!

அவரவர்தம் வசதிக்கே ஏற்ற வாரும்
ஆசையுடன் பெரும்பயனை நாடும் போதும்
தவறாமல் பெரும்பொருளைச் செலவு செய்து
தம்பக்கம் அவர்கருணை மனத்தை ஈர்க்க

தவம்மேவ முன்னின்று வேண்டிக் கொள்வார்;
வேண்டுகைதாம் நிறைவேறி விட்ட தென்றால்
புவனமதோ அவர்நெஞ்சில் தூசி யாகும்;
பொய்யில்லை; அவர்நெஞ்சே உண்மை சொல்லும்!

அந்தோ!பார்! இன்றுவந்த கொடுமை தன்னை!
சீனாவாம்! அந்நாட்டு லுகன் தன்னில்
மந்திரந்தான் போட்டாற்போல் கொரோனா வென்னும்;
கொடியநோய்தான் பிறப்பெடுத்துக் குவல யத்தில்

தந்திரமாய் விமானங்கள் மூலமாகப்
பயணிகளைப் பற்றியேதான் பறந்து வந்து
சந்துபொந்து எங்கிலுமே நுழைந்து மக்கள்
சந்திக்கும் இடமெல்லாம் தொற்று தையோ!

ஆதலினால் இன்றுவரை மனிதர் கள்தாம்
கொத்துக்கொத் தாய்மடிவ தைத்தான் பார்த்து
வேதனைகள் மிகவுற்றார் ஆளும் நல்லார்!
கூட்டங்கள் கூடுவதைத் தவிர்க்க வேண்டிப்

போதனைகள் பலமேவும் வழிபாட் டின்றன்
மையங்கள் அனைத்தையும் மூட வைத்தார்.
ஆதிமுதல் இதுபோன்றே எக்கா லத்தும்
நடந்ததில்லை; எனினும்நம் மக்கள் ஏற்றார்!

உயிரென்ற விமைதிப்பே இல்லாச் செல்வம்
போய்விட்டால் வேறென்ன மிஞ்ச மென்றே
அயராது உணர்ந்ததினால் ஆண்ட வன்றான்
அவரவர்தம் உள்ளமதில் உள்ளா னென்ற

உயர்வான தத்துவத்தை உணர்த்து கொண்டு
உருக்கமுடன் உள்ளத்தால் தொழுகின் றார்கள்!
அயர்வின்றி எல்லோரும் தொழுதல் நன்றாம்;
ஆண்டவனில் வேற்றுமைகள் எதற்காம் சொல்வீர்!

உலகை அச்சுறுத்தும் கொரோனா

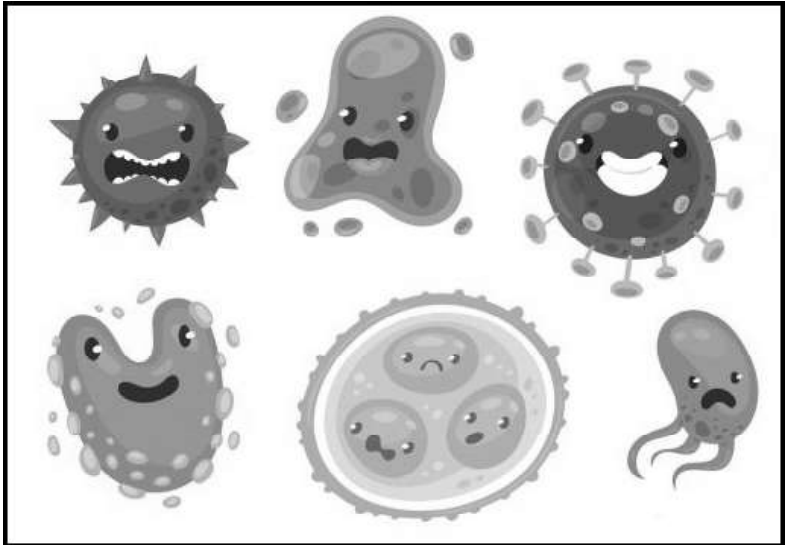
- மார்ட்டின்

புதிய கொரோனா வைரஸ் - சார்ஸ்-CoV-2 உலகம் முழுவதும் பரவி வருகிறது. இத்தொற்று நோய் பரவும் வீதத்தை கட்டுக்குள் வைக்க உலக நாடுகள் அனைத்திலும் ஊரடங்கு மற்றும் தனிமைப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் அமல்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

எல்லா நாடுகளிலுமே அன்றாட வாழ்க்கை முடங்கி சாலைகள் தெருக்கள் வெறிச்சோடியுள்ளன. இந்நிலையில் கொரோனோ வைரஸ் குறித்து பல்வேறு வதந்திகள், சதிக் கோட்பாடுகள், போலி அறிவியல் கருத்துக்கள் மற்றும் அபத்தங்கள் சமூக வலைத்தளங்களில் பரப்பப்பட்டு பீதியூட்டி வருகின்றன. இந்நிலையில் கொரோனா வைரஸ் குறித்த எளிமை யான அறிவியல் அறிமுகத்தை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது.

வைரஸ் (உயிர் நுண்மம்) என்பது புரதங்கள், நொதிகள் மற்றும் மரபணு பொருட்களை கொண்ட மிகச்சிறிய தொற்று துகளாகும். இவை பாக்டீரியா போன்ற நுண்ணுயிரிகளை விட மிகச் சிறியவை.

உலகில் கோடிக்கணக்கான வைரஸ்கள் உள்ளன. இவ்வலகிலுள்ள வைரஸ்களை வரிசையாக வைத்தால் அது நமது விண்மீன் மண்டலமான பால்வெளி மண்டலத்தின் விட்டம் சுமார் 1 இலட்சம் ஒளியாண்டுகளை விட நீளமாக இருக்கும். ஒரு ஒளியாண்டு என்பது 9 இலட்சத்து 46 ஆயிரம் கோடி கிலோமீட்டராகும்.

இதனால், கோடிக்கணக்கான வைரஸ்கள் மனிதர்களைத் தாக்கி அழிக்க காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்று அச்சப்படத் தேவையில்லை. எல்லா வைரஸ்களுமே மனிதர்களை, விலங்குகளை தாக்குவதில்லை. மிகப் பெரும்பாலான வைரஸ்கள் பாக்கீரியா போன்ற நுண்ணுயிர்களை மட்டுமே தாக்குகின்றன.

வைரஸ் தாமாக ஆற்றலை உள்வாங்கி வளரவோ அல்லது இனப்பெருக்கம் செய்யவோ திறனற்றவை. அவை இயங்குவதற்கு ஒம்புயிர்கள் (Host) தேவைப்படுகின்றன.

அதாவது மற்றொரு உயிரினத்தின் உயிரணுக்களில் உட்புகுந்து, அவற்றின் பொறிமுறையைப் பயன்படுத்தி அவை தம்மைப் பெருக்கிக் கொள்கின்றன. இதனால் இவை ஒட்டுண்ணிகள் என்று வகைப் படுத்தப்படுகின்றன.

எல்லா ஒம்புயிர் உயிரணுக்களுக்கும் (செல்கள் - cell) ஒரு வைரசால் உட்புகுந்துவிட முடியாது. செல்களின் வெளிச்சுவர் வைரஸ் உட்புகுவதை தடுத்துவிடும். படையெடுக்கும் எதிரிகளைத் தடுக்கும் கோட்டையைப் போல சுவர் செயலாற்றுகிறது. ஆனால் எந்நேரமும் முற்றிலும் பூட்டி சீல் வைக்கப்பட்ட கோட்டை போல செல்கள் இருக்க முடியாது.

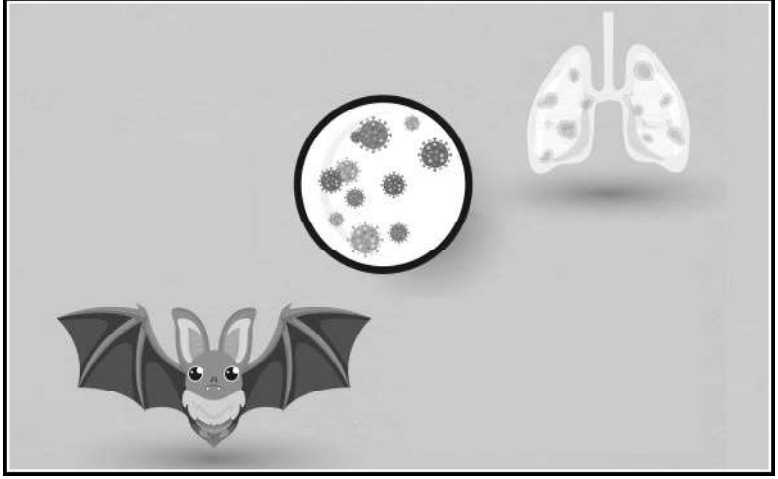
செல்களின் எல்லா இயக்கத்துக்கும் ஆற்றலும், பல புரதப் பொருள்களும் தேவை. செல்களுக்குத் தேவையான, சரியான புரதப்பொருள்கள் வந்து செல் சுவரை அடையும் போது சுவரின் மேல் அவற்றை பற்றி பொருந்தும் வகையில் திருகுவெட்டுப்புதிர் (Jigsaw puzzle) போன்ற ஏற்பிகள் இருக்கின்றன.

அந்த புரதங்களின் மேற்பகுதி பகுதி சாவி வடிவில் இருக்கும். செல்கவற்றில் உள்ள ஏற்பியின் மேல் இந்த சாவி வடிவம் பொருந்தும்போது கதவு திறந்து புரதம் உள்ளே செல்ல முடியும். அதாவது சரியான அடையாள அட்டையோடு சரியான கைரேகையைக் காட்டினால் தான் உட்செல்ல முடியும்.

பாக்கீரியா முதல் மனிதன் வரை ஒவ்வொரு உயிரிலும் உள்ள உயிரணுக்களின் (செல்களின்) பாதுகாப்பு அம்சங்களும் வெவ்வேறானவை. அதாவது வெவ்வேறு பூட்டு - சாவிகள்.

ஒரு வைரஸ் செல்கவற்றை ஊருடுவிச் செல்ல அது அந்த செல் ஏற்றுக்கொள்ளும் சரியான புரத வகையையும், ஏற்பியில் சரியாகப் பொருந்தும் வடிவத்தையும் கொண்ட சாவி முட்களை மேற்பரப்பில் கொண்டிருக்க வேண்டும். இது போலி அடையாள அட்டையையும், போலி கைரேகையையும் கொண்டு உள்ளே புகுவது போல.

எல்லா வைரஸ்களாலும் எல்லா உயிரணுக்களையும் தாக்கிவிட முடியாது. ஒரு குறிப்பான கோட்டைச் சுவருக்கு பொருத்தமான போலி

கைரேகையும், அடையாள அட்டையையும் கொண்ட வைரஸ்களால் மட்டுமே அந்த சுவரை ஊடுருவ முடியும். அதனால் எல்லா வைரஸ்களுமே மனிதசெல்களில் உட்புகுவதில்லை. சில நூற்றுக்கணக்கான வைரஸ்கள் மட்டுமே மனித செல்களைத் தாக்குகின்றன.

கொரோனா என்பது ஒரு வைரசின் பெயரல்ல. அது ஒரு குடும்பத்தின் பெயர். கொரோனா என்றால் லத்தீன் மொழியில் மகுடம் (கிரீடம்) என்று பொருள். பந்து வடிவில் இருக்கும் கொரோனா வைரஸ்கள் மீது குறிப்பிட்ட புரதங்களால் ஆன கொம்புகள் உள்ளன. இவை நுண்ணோக்கி வழியே பார்க்கும்போது மன்னர்கள் சூடிக்கொள்ளும் மகுடத்தைப் (கிரீடத்தைப்) போன்ற தோற்றத்தை தருகின்றன.

இப்புரத முனைகளைக் கொண்டே விலங்குகள் மற்றும் மனித செல்களை ஊடுறுவி உள்நுழைகிறது. இக்குடும்பத்தில் மனிதர்களை தாக்கும் வைரஸ், பறவைகளை தாக்கும் வைரஸ், விலங்குகளை தாக்கும் வைரஸ் என பற்பல இனப்பிரிவுகள் உண்டு.

சில வகையான வைரஸ்கள் நேரடியாக மனிதரிடமிருந்து மனிதருக்கு பரவுகின்றன. சில வைரஸ்கள் விலங்குகளிடமிருந்து மனிதருக்கு வந்து பின் மனிதரிடமிருந்து மனிதருக்கு பரவுகின்றன. சில நேரங்களில் விலங்குகளைத் தாக்கக்கூடிய ஒரு வைரஸ் சடுதி மாற்றத்தால் ஏற்படும் பிறழ்வுகளின் (Random Mutations) மூலம் மனிதர்களை தாக்குபவையாக பரிணமித்து மனிதர்களை தாக்குகின்றன.

இந்த கொரோனா வைரசை சீனா உருவாக்கி பரப்பியுள்ளது; இல்லை அமெரிக்கா உருவாக்கி பரப்பியுள்ளது; இல்லை, இல்லை ரஷ்யா உருவாக்கி பரப்பியுள்ளது என்று பல சதிக் கோட்பாடுகள் வலம் வருகின்றன. ஆனால், இதுவரை ஆய்வகங்களில் உருவாக்கப்பட்ட வைரஸ்கள் எவையுமே புற

உலகின் சூழலுக்கு தாக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதிலும் எல்லா நாடுகளின் தட்பவெப்ப சூழலுக்கும் தாக்குப் பிடிக்கும் வைரஸை உருவாக்குவதென்பது அவ்வளவு எளிதானதும் அல்ல.

மரபணுவைப் படியெடுத்தல் (Genome sequencing) மூலம் வைரஸ், பாக்டீரியா முதல் பல்வேறு உயிரினங்களின் மரபணுவை படியெடுத்து மரபணு தொடரை ஒப்பிட்டு ஆய்வுகளைச் செய்கின்றனர்.

இந்தக் குறிப்பிட்ட கொரோனா வைரஸ் வெளவால்களைத் தாக்கி வந்தது என்றும், சடுதி மாற்ற பிறழ்வுகள் (Random mutation) மூலம் மனிதனை தாக்கும் பரிணாமமடைந்துள்ளன என்றும் ஆய்வாளர்கள் மரபணுவை படியெடுத்தல் மூலம் நிரூபித்து விட்டனர்.

அதாவது வெளவால்களைத் தாக்கிய வைரஸ்கும் இப்போது மனிதனை தாக்கும் வைரஸ்கும் இடையிலான மரபணு ஒற்றுமைகளைக் கொண்டும், அவற்றின் மீதுள்ள புரதக் கொம்புகளின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் கொண்டும் இது ஆய்வகங்களில் உருவாக்கப்பட்டது அல்ல என்று நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டது.

இந்தப் புதிய கொரோனா வைரஸ் - சார்ஸ்-CoV-2வுடன் சேர்த்து மொத்தம் ஏழு கொரோனா வைரஸ்கள் உள்ளன. இவற்றில் 229E, NL63, OC43, HK01 ஆகிய நான்கும் ஆபத்தற்ற சளி, காய்ச்சலை உருவாக்கும். MERS-CoV மற்றும் SARS-CoV ஆகிய இரண்டும் விலங்குகளைத் தாக்குபவையாக இருந்து பரிணமித்து மனிதர்களைத் தாக்கின.

இவை தொற்று ஏற்பட்ட சிலருக்கு மரணத்தை விளைவிப்பவையாக இருந்தன. இந்த புதிய கொரோனா வைரஸ் வெளவால்களிடமிருந்து அல்லது ஏறும்புண்ணியிடமிருந்து மனிதனுக்குப் பரவி பரிணாமம் அடைந்திருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

மனிதரைத் தாக்கும் வைரசாக இருந்தாலும் அது எல்லா செல்களையும் தாக்குவதில்லை. திசு செல், குருதி வெள்ளையணு, சிவப்பணு என்று மனித உடலில் பல்வேறு செல்வகைகள் உள்ளன. ஒரு குறிப்பிட்ட வகை வைரஸ் ஒரு குறிப்பிட்ட செல்வகையை மட்டுமே தாக்கும். கொரோனா வைரஸ்கள் மூச்சுக் குழாய், நுரையீரல் உள்ளிட்ட சுவாச அமைப்பைத் தாக்குகிறது.

எல்லா வைரஸ்களும் ஒம்புயிர் செல்களினுள் சென்ற உடன் அந்த செல்களின் ஆற்றல் மற்றும் உட்கட்டமைப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தம்மை பல்பிரதி எடுத்துக் கொள்கின்றன.

பின்னர் அந்த செல்லை சேதப்படுத்திவிட்டு அல்லது முழுவதுமாக அழித்துவிட்டு மற்ற செல்களைத் தாக்குவதற்கு வெளியேறுகின்றன. ஒரு செல் அல்லது சில செல்களில் வைரஸ் தொற்று ஏற்பட்டவுடன் அது நோயறி குறியாக வெளித் தெரிவதில்லை. வைரஸ் தொற்று நோயறிகுறியாக வெளித் தெரிவதற்கு குறிப்பிட்ட அளவு செல்கள் பாதிப்படைந்திருக்க வேண்டும்.

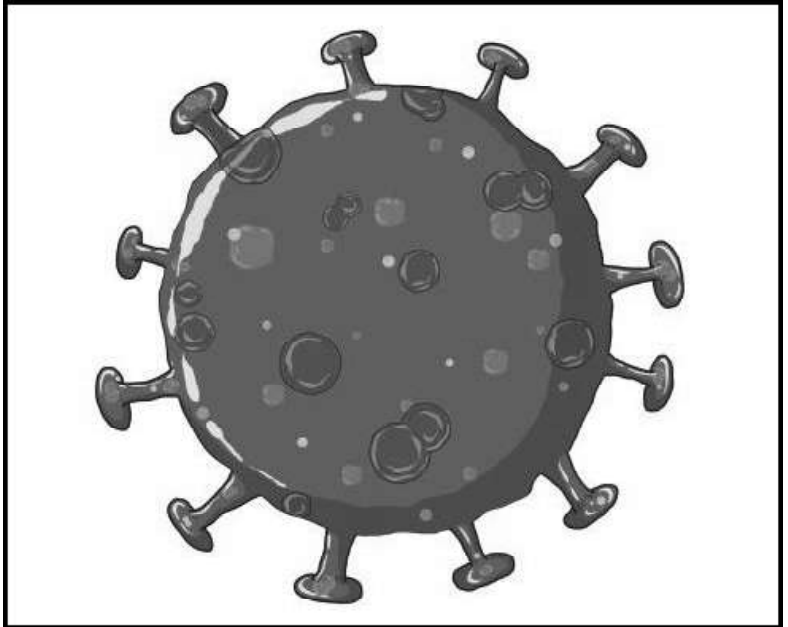
வைரஸ் தொற்று ஏற்பட்டதிலிருந்து நோயறிகுறியாக வெளித் தெரிவதற்கு இடைப்பட்ட காலம் நோயரும்பு காலம் (Incubation Period) எனப்படுகிறது.

தொற்றிய வைரஸ் நமது எதிர்ப்பு சக்தியோடு போர் புரியத்தேவையான தனது படைபலத்தை பெருக்க எடுத்துக்கொள்ளும் போருக்குத் தயாராகும் காலம், காத்திருப்பு காலமே நோயரும்பு காலம்.

சில வைரஸ்கள் நோயரும்பு காலம் முடிந்த பின்னர் தான் ஒரு மனிதரிடமிருந்து மற்றொருவருக்குப் பரவும். சில வைரஸ்கள் நோயரும்பு காலம் முடியும் முன்னரே மற்றவருக்குப் பரவுகின்றன.

இந்த புதிய கொரோனா வைரசின் நோயரும்பு காலம் 14 முதல் 21 நாட்கள். ஒருவருக்குத் தொற்று ஏற்பட்டு 5 முதல் 14 நாட்களுக்குள் மற்றவரைத் தொற்ற ஆரம்பிப்பதாக ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன.

புதிய கொரோனா தொற்று ஏற்பட்டு சுமார் 14 நாட்களுக்குப் பிறகு பின்வரும் நோய்க்குறிகள் தோன்றலாம். காய்ச்சல், தொண்டை வலி, இருமல், மூக்கடைப்பு, உடல் அசதி, மூச்சுத் திணறல் ஆகியவை ஏற்படலாம். சுவாச அமைப்பைத் தாக்குவதால் வீசும் காற்றில் இந்த வைரஸ் பரவியுள்ளதென்று பயப்படத் தேவையில்லை. நோய்த் தொற்று ஏற்பட்டுள்ள நபரிடமிருந்து இருமல், தும்மல் போன்றவற்றால் ஒரு மீட்டர் தொலைவு வரை இந்த வைரஸ் பரவலாம்.

தொற்றுள்ள நபர் தனது மூக்குப் பகுதியை தொட்டுவிட்டு தொடும் எந்தப் பொருளிலும் வைரஸ் இருக்கலாம். அதை தொட்டு நாம் நமது மூக்கு, வாய், கண் இவற்றைத் தொடும் போது நமக்கும் தொற்று ஏற்படலாம்.

கொரோனா வைரஸ் முதலில் மேல் சுவாசக் குழாயையும், பின்னர் அதன் கிளைகளையும் தாக்குகிறது. இதனால் அவை சிதைவுறுகின்றன. இச்சிதைவால் இருமல், தும்மல் போன்ற அறிகுறிகள் தோன்றுகின்றன. இதையடுத்து வைரஸ் நுரையீரலில் உள்ள செல்களைத் தாக்கத் துவங்குகிறது. இப்போது நோயெதிர்ப்பு அமைப்பு தூண்டப்பட்டு அது நுரையீரல், சுவாச அமைப்பில் தன் வேலையைத் துவங்குகிறது. இதற்குள் சுவாச அமைப்பில் மிக அதிக சேதத்தை வைரஸ் உருவாக்கிவிட்டதால், நோயெதிர்ப்பு மிகையுக்கம் (Hyper Active) செய்யத் துவங்கும். அதனால் அதிகமான திரவங்களை நுரையீரல் பகுதியில் சுரக்க வைக்கும்.

ஏற்கனவே சிதைவுற்ற சுவாசக் குழாய், நுரையீரல், இப்போது அதைப் பழுது பார்க்க நுரையீரலில் நிறைந்துள்ள நோயெதிர்ப்பு திரவங்கள் ஆகியவற்றால் உடலுக்குத் தேவையான ஆக்சிஜன் குறைகிறது. இதனால், மூச்சுத் திணறல், நிமோனியா போன்றவை ஏற்படுகின்றன.

இந்த ஆக்சிஜன் குறைபாட்டால் மற்ற உள்ளுறுப்புக்களுக்கு தேவையான ஆக்சிஜன் கிடைக்காது. ஏற்கனவே நீரிழிவு, இரத்த அழுத்தம் உள்ளவர்களுக்கும், மற்ற உடல்நலப் பிரச்சினைகள் உள்ளவர்களுக்கும் உள்ளுறுப்புகள் செயலிழப்பதன் மூலம் மரணம் வரை செல்கிறது.

இதனால் புதிய கொரோனா நோய்த் தொற்றினாலே மரணம் என்று அச்சப்படத் தேவையில்லை. இந்நோய் தொற்று ஏற்பட்டவர்களில் 80% பேர் லேசான காய்ச்சல் ஏற்பட்டு மருத்துவமனையில் சேர்க்கத் தேவையின்றியே மீண்டுள்ளனர்.

20% பேருக்குத் தான் மூச்சுத் திணறல் போன்ற சிரமங்கள் ஏற்பட்டு மருத்துவமனையில் சேர்க்கத் தேவை ஏற்படுகிறது. 6% பேருக்கு மட்டுமே மோசமான நோய்தாக்குக்கு (Critically ill) உள்ளாகி சுவாச அமைப்பு செயலிழப்பு போன்றவற்றால் மிகத் தீவிர சிகிச்சைக்கான தேவை ஏற்படுகிறது. 2.6 முதல் 4% பேர் மட்டுமே மரணமடைகின்றனர். முதலில் நோய்க்குறிகள் தோன்ற ஆரம்பித்ததிலிருந்து மோசமான நோய்த்தாக்கு நிலைக்கு செல்ல மூன்று முதல் ஏழு நாட்கள் ஆகலாம்.

எக்காலத்திலும் சுகாதாரத்துறை / மருத்துவமனை வசதிகளின் திறனளவுக்குள் தொற்றை கட்டுக்குள் வைக்கும் போது மட்டுமே தேவையானவர்களுக்கு மருத்துவ வசதியை அளிக்க முடியும். அந்த அடிப்படையிலேயே உலக சுகாதார அமைப்பின் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் உலக நாடுகள் ஊரடங்கு மற்றும் தனிமைப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை அமல்படுத்தியுள்ளன.

கொரோனா குறித்து அடிக்கடி எழுப்பப்படும் கேள்விகள்

கவனம்

தற்போதைய உலகளாவிய கொரோனா வைரஸ் தொற்றுநோய் பரவலைத் தொடர்ந்து, நோய் தொடர்பான தவறான தகவல்கள் மற்றும் வதந்திகளின் விரைவான பெருக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக சமூக ஊடகங்கள் இந்த வதந்திகள் பரவுவதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. இது குறித்து உண்மையான அறிவியல் விளக்கங்களைத் தொகுத்து தந்துள்ளோம்.

கொரோனா வைரஸ் (COVID-19) என்றால் என்ன, மக்கள் ஏன் அதைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார்கள்?

இந்த நோயை COVID-19 (கொரோனா வைரஸ் தொற்று நோய் 2019) என்றும், அதை ஏற்படுத்தும் ஒரு வகை வைரஸ், நாவல் (புதிய) கொரோனா வைரஸ் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது ஒரு கிரீடத்தை போல கூர்முனைகளின் தொகுப்பைக் கொண்டிருப்பதால் கொரோனா என்று பெயரிடப்பட்டது ("கொரோனா" என்பது லத்தீன் மொழியில் கிரீடம் என்று பொருள்படும்).

பல வைரஸ்கள் மனிதர்களில் நோய்களை ஏற்படுத்துகின்றன. போலியோ, தட்டம்மை, காய்ச்சல் (காய்ச்சல்) மற்றும் ஜலதோஷம் போன்ற நோய்கள் இதில் அடங்கும். இந்த நோய்களில் சிலவற்றுக்கு, தடுப்பூசிகள் உள்ளன.

இந்த தடுப்பூசிகளில் சில, உங்கள் இளவயதில் எடுக்கும் தடுப்பூசி மருந்துகளின் ஒரு பகுதியாக அமைந்திருக்கும். சில தடுப்பூசிகள் வளர்ந்த பின்னர், வருடம் ஒருமுறை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இந்த நோய்த்தடுப்பு மருந்துகள், உங்கள் நோயெதிர்ப்பு திறன் உங்கள் உடலில் நுழையும் வைரஸை அடையாளம் கண்டு போராட முடியும் என்பதை உறுதி செய்கின்றன.

நமது உடல் முன்பு பார்த்திராத ஒரு வைரஸை எதிர்கொள்ளும் போதுதான் பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. பொதுவாக விலங்குகள் அல்லது பறவைகளில் பரவும் வைரஸ்கள், எடுத்துக்காட்டாக, பன்றிகள், கோழிகள் மற்றும் வெளவால்களிடம் இருக்கும் வைரஸ் எப்போதாவது, மனிதர்களுக்குள் ஊடுருவுகின்றன. இதனால் புதிய நோய்கள் ஏற்படுகின்றன. COVID-19 அத்தகைய ஒரு நோய். அதற்குரிய வைரஸ் வெளவால்களில் தோன்றியதாக நம்பப்படுகிறது.

மக்கள் பல காரணங்களால் COVID-19 பற்றி கவலைப்படுகிறார்கள். முதலாவதாக, இது ஒரு சுவாசம் சம்பந்தப்பட்ட நோயாகும். இது நபருக்கு

நபர் பரவுகிறது. இரண்டாவதாக, நோயால் பாதிக்கப்பட்ட சிறுபான்மையினர் இறக்க நேரிடுகிறது. மூன்றாவதாக, அதற்கு நமக்கு இயற்கையான நோய் எதிர்ப்பு சக்தி இல்லை. அதற்கு எதிராக தடுப்பூசிகள் எதுவும் இல்லை, அதற்காக நாம் எடுக்கக்கூடிய மருந்துகள் எதுவும் தற்போது இல்லை.

இந்த நோய் மக்களை எவ்வாறு பாதிக்கிறது மற்றும் தொற்று எவ்வாறு பரவுகிறது?

பெரும்பாலானவர்களுக்குக் காய்ச்சல் போன்ற லேசான அறிகுறிகள் உள்ளன. பெரும்பாலும், இவற்றில் அதிக காய்ச்சல், உலர்ந்த இருமல் மற்றும் சோர்வு ஆகியவை அடங்கும்.

சில சந்தர்ப்பங்களில், உடல் வலி, மூச்சுத் திணறல், தசை மற்றும் மூட்டு வலி, தொண்டை வலி, தலைவலி, சளி மற்றும் அவ்வப்போது வயிற்றுப்போக்கு போன்றவையும் இருக்கலாம்.

இந்த நோய் இளையவர்களை விட வயதானவர்களை அதிகம் பாதிக்கிறது. 0 முதல் 9 வயதுக்குட்பட்டவர்கள் மிகவும் குறைவாக பாதிக்கப் படுகின்றனர்.

நீரிழிவு, இதய நோய், நுரையீரல் நோய் அல்லது குறைந்த நோய் எதிர்ப்பு சக்தி போன்ற சில வியாதிகள் ஏற்கனவே உடையவர்களை இந்த நோய் வலுவாக தாக்கக் கூடியது. நிமோனியாவை உள்ளடக்கிய இந்த நோயின் மிகவும் கடுமையான விளைவுகள் ஐந்தில் ஒரு நோயாளியிடம் காணப்படுகின்றது.

நோயால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவர் இருமும் போதோ அல்லது தும்மும்போதோ வெளிப்படும் நீர்த்துளிகள் மூலம் இந்த நோய் பெரும்பாலும் பரவுகிறது. இந்த நீர்த்துளிகள் சிந்திய பரப்பில் நீடிக்கும், பின்னர் நீங்கள் இந்த பரப்புகளைத் தொட்டபின்பு உங்கள் வாய் அல்லது முகத்தைத் தொடலாம். அப்போது உங்கள் உடலுக்குள் நுழைந்து, குறிப்பாக உங்கள் நுரையீரலை அடையும்.

மக்கள் அதைப் பற்றுவதைத் தடுக்க ஏதாவது செய்ய முடியுமா?

கண்டிப்பாக முடியும். வைரஸ் சுவாச பாதை வழியாக பரவுகிறது, அதாவது யாரோ தும்மும்போது அல்லது இருமும்போது வெளியேற்றப்படும் சிறிய நீர்த்துளிகள் வழியாக. இந்த துளிகள் ஒருவரின் கை அல்லது கதவு போன்ற பரப்புகளில் பரவக்கூடும், அதாவது மக்கள் தொடும் எந்த இடத்திலும். அங்கிருந்து, வைரலைச் சுமக்கும் சிறிய நீர்த்துளிகள் உங்கள் வாய் மற்றும் நுரையீரலுக்கு மாற்றப்படலாம்.

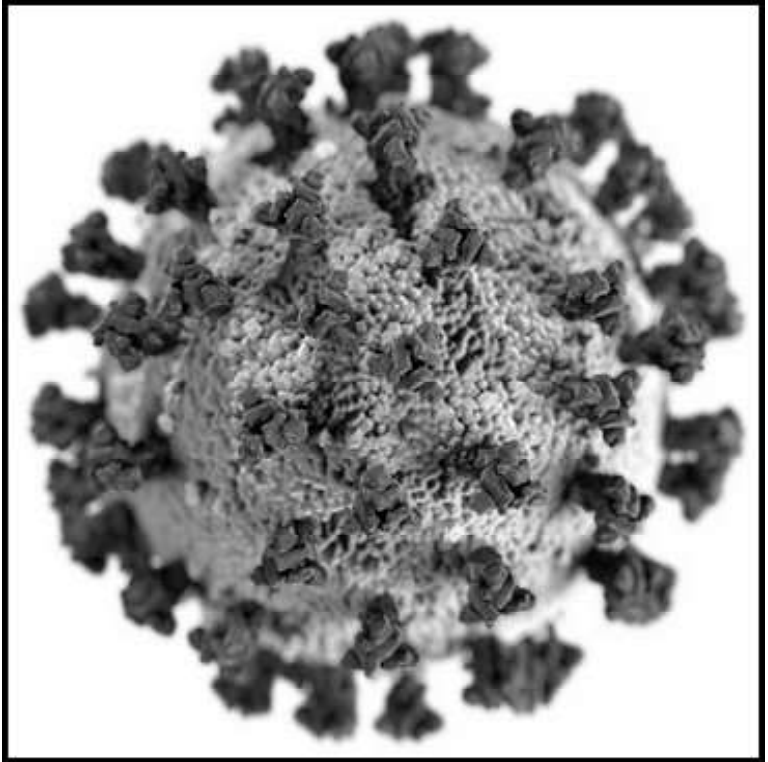
வைரஸ் பரிமாற்றத்தைத் தடுக்க உங்கள் கைகளை கவனமாகக் கழுவங்கள்; இதற்கு யூடியூப்பில் கிடைக்கும் சிறந்த வீடியோக்களைப் பின்பற்றுங்கள். (எ.கா.) மருத்துவர்கள் மற்றும் செவிலியர்கள் கைகளைக்

கழுவ பயன்படுத்தும் நுட்பங்களைச் சொல்லும் காணொளிகள். உங்கள் கைகளைக் கழுவுவதற்கு முன்பு நீங்கள் சோப்பு மற்றும் தண்ணீருடன் குழாயின் பகுதியை கழுவுங்கள், பின்பு உங்கள் கைகளைக் கழுவுங்கள்.

உங்களிடம் தண்ணீர் மற்றும் சோப்பு இல்லையென்றால், ஆல்கஹால் சார்ந்த சானிடைசர் உபயோகியுங்கள். முடிந்தவரை முகத்தைத் தொடுவதைத் தவிர்க்கவும். தவிர, பாதிக்கப்பட்டவர்களுடன் உடல் தொடர்பு கொள்ள வாய்ப்புகள் அதிகரிக்கும் என்பதால் கூட்டத்தைத் தவிர்க்கவும். மற்றவர்களிடமிருந்து இத்தகைய உடல் ரீதியான பிரிவைப் பராமரிப்பது 'சமூக தொலைவு' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

மக்களிடமிருந்து ஒரு பாதுகாப்பான தூரம் பொதுவாக மூன்று முதல் ஆறு அடி வரை கருதப்படுகிறது. கைகுலுக்குவதைத் தவிர்க்கவும். உடல் தொடர்பைக் குறைக்க "வணக்கம்" என்று சொல்லும் தமிழ் முறைகளை பின்பற்றுங்கள்.

நான் வீட்டை விட்டு வெளியேறும் ஒவ்வொரு முறையும் முகக்கவசம் அணிய வேண்டுமா?

முகமூடிகளை அணிவது மற்றவர்களிடம் உங்களைப் பாதுகாப்பதை விட, உங்களுக்கு நோய் இருந்தால் மற்றவர்களுக்கு அதைப் பரவாமல் தடுக்கிறது. அதற்கும் மேலாக, தனிநபர்களை விட அதிக தேவை, சுகாதாரப் பணியாளர்கள் போன்றவர்களுக்கு இருக்கிறது. எனவே, உங்களுக்கு சுவாச நோய் இருப்பதாக நீங்கள் சந்தேகித்தால், முகமூடியை அணியுங்கள். இல்லையென்றால் வேண்டாம்.

எனக்கு சளி / காய்ச்சல் அறிகுறிகள் இருந்தால் என்ன செய்ய வேண்டும்? நான் என்னை சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டுமா அல்லது சய தனிமைப்படுத்த வேண்டுமா?

COVID-19-இன் அறிகுறிகள் பல பொதுவான நோய்களின் (காய்ச்சல், ஃப்ளூ போன்றவை) அறிகுறிகளை ஒத்திருப்பதால், கொரோனாவிற்று பதிலாக வேறு ஒரு நோய் உங்களை பாதித்திருக்கலாம்.

நீங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதாக நினைத்தால், செய்ய வேண்டிய முதல் விஷயம், 'சய தனிமைப்படுத்தல்', அதாவது வெளியே செல்லாமல் வீட்டிலோ அல்லது ஒரு இடத்திலோ தங்கியிருப்பது. இதனால், பிறருக்கு இது பரவாது. இது மிகவும் கடுமையாக கடைபிடிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று உங்களுக்கும், உங்கள் பராமரிப்பாளர்களுக்கும் இடையில் நேரடி அல்லது மறைமுக உடல் தொடர்பு இருக்கக்கூடாது.

சுவாச சுகாதாரத்தை கடைப்பிடிப்பது மிகவும் நல்லது, அதாவது உங்கள் முழங்கையில் அல்லது நீங்கள் பாதுகாப்பாக அப்புறப்படுத்தக்கூடிய துணி / தாளில் இருமுவது. நீங்கள் அடிக்கடி கை கழுவுவதோடு மட்டுமல்லாமல், உங்களைச் சுற்றி இருப்பவர்களையும் செய்யச் சொல்லுவது. மேலும், நன்றாக ஓய்வெடுங்கள், நிறைய திரவ ஆகாரங்களை உட்கொள்ளுங்கள், உங்கள் நோய் எதிர்ப்பு சக்தியை அதிகரிக்க பழங்களை உண்ணுங்கள்.

உங்களுக்கு சுவாசிப்பதில் சிரமம் இருந்தால், ஆலோசனை தரக்கூடிய தொடர்பு எண்ணுக்கு அழைக்கவும். பொதுவாக சொல்ல வருவது, அறிவுறுத்தப்படாவிட்டால் நேரடியாக மருத்துவரை சந்திக்கச் செல்ல வேண்டாம். ஏனென்றால், நீங்கள் உண்மையில் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தால், நீங்கள் பயணிக்கும் வழியில் இருக்கும் அனைவரையும் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்குவீர்கள்.

உங்களுக்கு இருமல் அல்லது மூக்கு ஒழுகுதல் இருந்தால் மற்றவர்களுக்கு தொற்று ஏற்படாமல் இருக்க முகக்கவசம் அணிய வேண்டும். இல்லையெனில், முகக்கவசத்தால் எந்தப் பயனும் இல்லை.

நோய் இருப்பதாக சந்தேகிக்கப்படுபவர்கள் 'தனிமைப் படுத்தப்படுவார்கள்' என்று கேள்விப்பட்டேன். இதன் பொருள் என்ன, இது பயப்பட வேண்டிய ஒன்றுதானா?

இரண்டு வகையான 'தனிமைப்படுத்தல்கள்' உள்ளன.

ஒன்றில், நீங்கள் அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்த அறைகளில் தங்க வைக்கப்படுவீர்கள், இதனால் நோய்த்தொற்று இல்லாத மற்றவர்களுடனான உங்கள் தொடர்பு கடுமையாகக் குறைகிறது. நோய் அதிகம் பரவிய ஒரு நாட்டிலிருந்து நீங்கள் இந்தியா வந்திருந்தால், இந்த முறையில் நீங்கள் தனிமைப்படுத்தப்படுவீர்கள்.

அடுத்ததில், நீங்கள் நோய்த் தொற்று உள்ள ஒருவருடன் நீங்கள் தொடர்பு கொண்டதாக சந்தேகிக்கப்பட்டால், 'சுய தனிமைப்படுத்தலுக்கு' உள்ளாக்கப்படுவீர்கள். இதன் பொருள் நீங்கள் வீட்டிலோ அல்லது வேறு எந்த இடத்திலோ தங்க வேண்டியிருக்கும். இங்கே தங்கினால், மற்றவர்களுக்கும் பரவாது என்று நீங்கள் நினைக்கும் இடத்தில் தங்கலாம்.

மற்றவர்களுடனான உங்கள் உடல் தொடர்பு குறைக்கப்படுவதை 'தனிமைப்படுத்தல்' உறுதி செய்கிறது. பொதுவாக 'தனிமைப் படுத்தப்படுதல்' காலமானது இரண்டு வாரங்கள் நீடிக்கும்.

இரண்டு வாரங்களின் முடிவில், உங்கள் உடல்நிலையைப் பரிசோதிக்கும் சுகாதார அதிகாரிகள்/மருத்துவர்கள் உங்களுக்கு நோய்த் தொற்று இல்லை என்பதை உறுதி செய்தால், பின்பு 'தனிமைப்படுத்தல்' அவசியமில்லை. தனிமைப்படுத்தலுக்கு பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. அதிகபட்சமாக, நமது தினசரி பழக்கங்களில் இருந்து சற்று வித்தியாசமாக இருக்கும். ஆனால் நன்கு வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு 'தனிமைப் படுத்தப்பட்ட' இடம், நீங்கள் குடும்பத்தினருடனும் நண்பர்களுடனும் தொடர்பில் இருப்பதையும், வெளி உலக நபர்களுடன் தொடர்பில் இருப்பதையும் உறுதி செய்யும். உங்களுக்கு சத்தான உணவு மற்றும் பிற வசதிகள் வழங்கப்படுவதை இது உறுதி செய்யும். இதனால் நீங்கள் தங்குவதற்கு ஏற்ற வசதிகளில் எந்த பிரச்சனையும் இருக்காது.

நோயின் தாக்கம் குறைகிறதா இல்லையா என்பதைப் பொருத்து, தனிமைப்படுத்தல் தொடர்பான விதிமுறைகள் தொடர்ந்து மதிப்பீடு செய்யப்படும்.

யார் தனிமைப்படுத்தப்பட வேண்டும், யார் தேவையில்லை என்பதை தீர்மானிப்பதற்கு அரசாங்கம் இன்னும் கடுமையான விதிகளை வைத்திருக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. இது கொரோனா பரவலைப் பொருத்தே இருக்கிறது.

இறைச்சி சாப்பிடுவது, அல்லது சீனாவிலிருந்து தயாரிப்புகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் ஏதாற்றுகிறாயேய் பெற முடியுமா?

கண்டிப்பாக அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. முதலாவதாக, இது ஒரு வைரஸ் ஆகும், இது சுவாசப் பாதை வழியாக மனிதர்களிடையே பரவுகிறது; நீங்கள் சந்திக்கும் எல்லா மிருகத்திடமும் இது தொற்றிக்கொள்ளாது.

எனவே இறைச்சி சாப்பிடுவதால் கொரோனா வைரஸ் தொற்று ஏற்படுவதற்கும் எந்த தொடர்பும் இல்லை.

மேலும், இது போன்ற வைரஸ்கள் பரப்பில் நீண்ட காலம் நீடிக்காது, அதிக வெப்பநிலையையும் பொறுத்துக்கொள்ளாது. சீனாவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட ஒரு பொருள் வந்தடைய ஆகும் கால தாமதத்தில் எந்த வைரசும் உயிரோடு தப்பிக்காது. இதனால் தொற்றுநோய்க்கு அஞ்சாமல் சீனா தயாரிப்புகளைப் பயன்படுத்தலாம்.

தொற்று ஏற்பட வாய்ப்புள்ளதால் பள்ளிகளும் அலுவலகங்களும் மூடப்பட வேண்டுமா?

தொற்றுநோயின் கட்டத்தைப் பொருத்தது. ஆரம்ப கட்டங்களிலும், உச்சத்தை அடைவதற்கு முன்பும், அதைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சி மேற்கொள்ளப்படும் போது, பள்ளிகளை மூடுவது ஒரு பயனுள்ள உத்தி. தொற்றுநோய் பரவலாகிவிட்டால், ஏற்படும் இடையூறுகளை விட இது போன்ற நடவடிக்கைகள் பரவாயில்லை. இப்போது பல இந்திய மாநிலங்களில் பள்ளிகள் மூடப்பட்டுள்ளன.

பள்ளிகளும் அலுவலகங்களும் மூடப்பட்டிருந்தாலும் இல்லா விட்டாலும், கவலை எப்போதும் வயதானவர்களைப் பற்றியே உள்ளது. அதுவும் ஏற்கனவே பிற நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால், அவர்களுக்கு கொரோனா தொற்றின் வீரியம் அதிகரிக்க வாய்ப்பு உள்ளது. நோய்த்தொற்றுக்கு அதிக வாய்ப்புள்ளவர்களின் பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதி செய்ய ஒவ்வொரு முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

அதற்கு எதிராக தடுப்பூசி இருக்கிறதா, அல்லது எனக்கு தொற்று ஏற்பட்டால் அதைத் தடுக்க மருந்து இருக்கிறதா?

இதுவரை இல்லை. உலகின் பல ஆய்வகங்களில் தயாரிப்பு பணி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. வாய்ப்பு உள்ள சில தடுப்பு மருந்துகள் இனம் காணப்பட்டுள்ளன. ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

ஏற்கனவே வேறு நோய்களுக்கு பயன்பட்டு வரும் மருந்துகளில் எவை இதற்கும் உதவக்கூடும் என்ற ஆய்வும் நடைபெற்று வருகிறது. COVID-19 நோயாளிகளிடம் செலுத்தி இந்த மருந்துகளின் வீரியம் சோதனை செய்யப்பட்டு வருகிறது. பாதுகாப்பான தடுப்பூசி தயாரிக்க ஓரிரண்டு வருடங்கள் எடுக்கும்.

ஆயுர்வேத மூலிகைகள், ஹோமியோபதி போன்ற மருந்துகளை கொண்டு வைரஸ் தொற்று வராமல் தடுத்துக் கொள்ளலாம் என நான் கேள்விப்படுகிறேன். இவற்றை நான் நம்ப வேண்டுமா?

சிலர் அழுத்தமாக நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாலும் மரபு மருத்துவம் இந்த வைரஸ் தொற்றுக்கு எவ்வளவு உதவும் என்பது குறித்து போதுமான

தடயங்கள் இல்லை. இதற்கு ஆதாரமாக சில துண்டுத் துணுக்கான சம்பவங்கள் முன்வைக்கப்படுகிறது.

மனமும் மருந்தும் சேர்ந்தது தான் ஆரோக்கியம், எனவே சில சமயம் உள்ளாபடி மருந்துகளின் தாக்கத்தில் குணமடையாவிட்டாலும் நம்பிக்கை தரும் மன அமைதி குணமாக உதவக்கூடும். இதைதான் பிளசிபோ (ஆறுதல் மருந்து) விளைவு என்கிறோம்.

ஆயினும் சமூக தொலைவு நடவடிக்கைகள் (ஒருவருக்கு ஒருவர் குறைந்தபட்சம் ஒரு மீட்டர் இடைவெளி தருதல் போன்றவை) சுவாச சுகாதாரம் (வாய் மூக்கை மூடிக்கொண்டு மட்டுமே இறுமுடிவது தும்முடிவது) மற்றும் கைகளை கழுவுதல் போன்றவை பெரும் பலம் தரும்.

கிருமி நம்மை அண்டாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியும், மற்றவர்களுக்கு பரவாமல் தடுக்க முடியும். மரபு மருந்தில் ஆபத்து வந்துவிடப் போவதில்லை. ஆனால் மரபு மருந்து கவசமாக இருந்துவிடும் என நம்பி மேற்கூறிய பாதுகாப்பு நடைமுறைகளை கைவிடாமல் இருக்கும் வரை எந்த சிக்கலும் இல்லை. அதே போல பழம், காய்கறிகள் முதலியவை நமது நோய் தடுப்பு திறனை அதிகரிக்கும்.

சத்தியமான சமயங்களில் சூரிய ஒளியை உடல் மீது படர செய்யுங்கள். தண்ணீர் நிறைய குடியுங்கள். பதட்டம் அடைய வேண்டாம். மன அழுத்தம் உங்களது நோய் எதிர்ப்பு சக்தியை குறைத்து விடும். இயல்பாக உங்கள் உடல் கிருமியை எதிர்கொள்ள முடியாது போகும்.

COVID-19 பரவாமல் தடுக்க அரசு என்ன செய்கிறது?

சர்வதேச சுகாதார நிறுவனத்தின் (WHO) அறிவுரையின் அடிப்படையில் இந்திய அரசு பொது சுகாதார கட்டமைப்பை இயக்குகிறது.

பெருகிவரும் கரோனா நோயாளிகள் எண்ணிக்கை குறித்து கவனமாக கவனித்து சுகாதார துறை அமைச்சகம் மருத்துவர்களுக்கும் மருத்துவமனைகளுக்கும் தேவையான அறிவுரை வழங்குகிறது.

நோயாளிகளை தனிமை படுத்துதல் மற்றும் சிகிச்சை குறித்த முறையான அறிவுரைகளை அளிக்கிறது. இந்த வைரஸ் பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளிலிருந்து யாரும் புதிதாக உள்ளே நுழைவதை தடை செய்துள்ளது.

ஏற்கனவே வழங்கியுள்ள விசா அனைத்தையும் ரத்து செய்துவிட்டது. நோய் அல்லது கிருமி தொற்று இருக்கலாம் என கருதும் நபர்களை தனிமைப் படுத்தி மருத்துவ கண்காணிப்பு செய்யும் பல முகாம்களை ஏற்பாடு செய்துள்ளது. ஆயினும் தமக்கு நோய் இருக்கும் என கவலை கொள்பவர்கள் அனைவரையும் பரிசோதனை செய்து இனம் காணும் வசதி அமைத்துக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். இன்னமும் இது நடைமுறையில் இல்லை.

அடுத்த சில நாட்களில் நிலைமை எப்படி போகிறது என்பதை பொருத்தே விளைவுகள் அமையும். சமூக பரவல் ஏற்பட்டுவிட்டால் அதி விரைவில் நோய் பற்றும் நபர்கள் எண்ணிக்கை பெருமளவு கூடும். மருத்துவத் துறை சமாளிக்க முடியாது போய்விடும். எனவே தான் சமூக விலக்கம் என்ற கருத்தை அரசு வலியுறுத்துகிறது. சமூக விலக்கம், நோய் கிருமி பரவ வாய்ப்பு உள்ளவர்களை தேடி இனம் காணுதல் மற்றும் தானே சுயமாக தனிமை படுத்தல் மேலும் நோய் அறிகுறி உள்ளவர்களை கண்காணித்தல் ஆகியவை இப்போது கைக்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள்.

இந்த ஏதாற்று போய்விடுமா நீடிக்குமா? வேனில் காலம் வந்தால் கிருமி பரவல் தடைபடுமா? மறுபடி அடுத்த குளிக்காலத்தில் தலைதாக்குமா?

இதை முன் கணித்துக் கூறுவது மிகமிக கடினம். ஃப்ரூ போன்ற சில வைரஸ் நோய்கள் பருவ காலங்களை ஓட்டி எழும் விழும். பொதுவாகவே குளிர்காலத்தில் கூடி வெயில் காலத்தில் குறைந்து போகும். COVID-19 நோய் ஏற்படுத்தும் வைரசும் இதே தன்மை கொண்டதா என்பது புதிர். கோடை காலத்தில் தாக்கம் மங்கி போகலாம். அல்லது ஒருவேளை குளிர்காலத்தில் இரண்டாம் அலையாக தாக்கலாம். நமக்கு தெரியாது என்பதே உண்மை.

கரோனா வைரஸ் குறித்து நம்புதலுக்குரிய அறிவியல் பூர்வமான தகவல்களை எங்கு பெறலாம்?

சர்வதேச சுகாதார அமைப்பு (WHO), அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பாவின் நோய் பரவல் மற்றும் தடுப்பு அமைப்புகளின் (Centers for Disease Control and Prevention -CDC) இணையதளத்தை நாடலாம். முக்கிய செய்தித்தாள்களின் இணையதளங்களும் செய்திகளை தருகின்றன. WHO அல்லது சுகாதார அமைச்சகத்தின் இணையதளங்கள் மூலம் உடனடி நிலவரம் மற்றும் தற்போதைய அறிவுரைகள் குறித்த தகவல்களை பெறலாம்.

தனிநபர் எத்துனை அளவு அச்சம் கொள்ளவேண்டும்?

நீரிழிவு, இதய நோய், நுரையீரல் நோய், ரத்தக்கொதிப்பு போன்ற வேறு எந்த நோயும் இல்லை மேலும் உங்கள் வயது அறுபதுக்கும் குறைவு என்றால் பொதுவே இந்த கிருமி உங்களை தொற்றி மறையும்போது வந்ததும் தெரியாது போனதும் தெரியாது. ஆனால் அறுபது வயதுக்கு மேல், வேறு சில நோய்கள் கொண்டவர் என்றால் உங்கள் நோய் எதிர்ப்பு சக்தி சற்றே குறைவாக இருக்கும். அப்போது அடுத்தவர்களுடன் நெருங்கி அண்டு வதை குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உங்கள் வீட்டில் உள்ளவர் களிமருந்தும் தூரமாக இருக்க வேண்டும். உங்கள் உடல்நலத்தை கண்காணிப்பில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அபூர்வ ராகம்

ஸா.சு.நா.

ஸா.சு.நா. என்று அழைக்கப்பட்ட ஸா. ச. ராமாயிர்தம் வால்குடியில் பிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர். 200க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், 6 நாவல்கள், 2 வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் உட்பட பல நூல்களை ஸா.சு.நா எழுதியுள்ளார். தன் காலத்துப் படைப்புமொழியை அதன் உச்சத்திற்கு எடுத்துச்சென்ற படைப்பாளிகளில் ஸா.சு.ராமாயிர்தம் முக்கியமானவர். இந்த மாத சிறுகதையாக அவரின் படைப்பு இடம்பெறுகிறது.

வீணையின் ஸ்வரக் கட்டுகளை விருதாவாய் நெருடிக் கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று ஒரு வேளையின் பொருத்தத்தால் ஸ்வரஜாதிகள் புதுவிதமாய்க் கூடி ஒரு அபூர்வ ராகம் ஜனிப்பது போல் அவள் என் வாழ்க்கையில் முன்னும் பின்னும்லாது முளைத்தாள்.

இல்லாத சூரத்தனமெல்லாம் பண்ணி கோட்டையைப் பிடித்து ராஜகுமாரியை பரிசிலாய் மணந்த ராஜகுமாரனைப்போல் நான் அவளை அடைந்து விடவில்லை.

நாங்கள் சர்வசாதாரணமாய் பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அவர்கள் மூன்று நாள் முன்னதாகவே வந்து நடத்தி வைத்த முகூர்த்தத்தில் மணந்து கொண்டவர்கள்தாம். ஆகையால் இறுதி செய்யாத செயலையோ, நம்பாத விஷயங்களையோ தேடி அலையவேண்டாம்.

நான் -

முதலில் என்னைப் பற்றிச் சொல்லிவிடுகிறேன்.

வாழ்க்கையில் என் லக்ஷியம் என்னவென்றால் - ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பதுதான்.

எனக்கு கால்நடையாய் ஊர்களைச் சுற்ற வேண்டுமென்று ஆசை. மூட்டையில்லாமல் முடிச்சில்லாமல் கண்டவிடத்தில் அகப்பட்டதைத் தின்று கையலம்பிவிட்டு வாசல் திண்ணையிலோ மரத்தடியிலோ படுத்துறங்கி விட்டு... மேகங்களைக் குன்றுகள் தடுத்து குடங்குடமாய் மழை கொட்டும் மலைநாட்டின் கழுஞ்சுச் சோலைகளையும் மாடுகளைப் போல் மந்தை மந்தையாய் யானைகள் மேய்வதையும் பார்க்கவேண்டும்.

ஆசைவற்ற மனதில் அமைதி நிறைந்ததாய் பார்த்தவர்கள் சொல்லிக்கொள்ளும் கன்னியாகுமரியின் கடற்கரையில் ஓங்கி நிற்கும்

மணற்குன்றுகளில் ஒன்றின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு சூர்யாஸ்தமனத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்று ஒரு ஆசை.

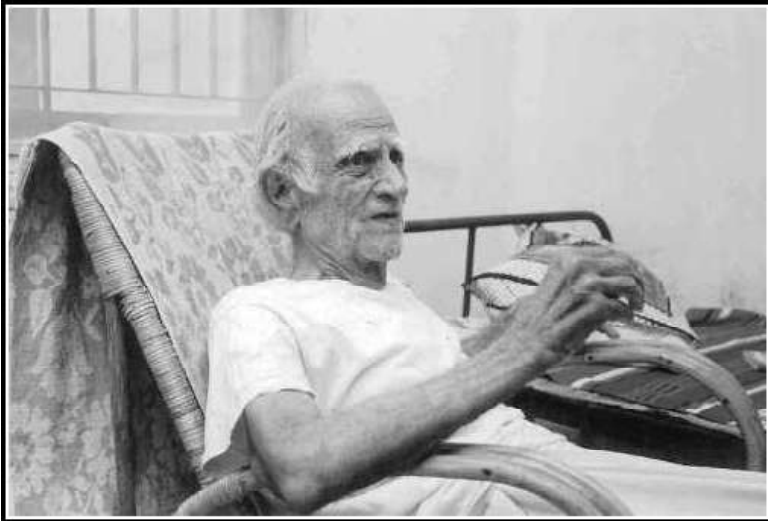
நான் மொத்தத்தில் வேண்டுவது ஒன்றும் வேண்டாம் என்பதே.

இதனால் எனக்கு உலகத்தில் வெறுப்பு அல்லது ஞானப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்று இல்லை. எனக்கு வாழ்க்கையில் தான் பற்று. அதைவிட்டால் வேறு நம்பிக்கையில்லை. கண்கண்டதில் நம்பிக்கையில்லை. அதைத் தள்ளிவிட்டு காணாததைத் தேடி எப்படிப்போவேன்?

ஆனால் என் இஷ்டப்படி இவ்வுலகத்தை அனுபவிப்பதில் தான் எனக்கு ஆசை. இந்த மிருகத்தனம் என்னுடனே பிறந்துவிட்டதென்று நினைக்கிறேன். என்னுடலில் என் அப்பனின் மிருக ரத்தம் ஓடிற்று என்று நினைக்கிறேன். என் அப்பன் ஒரு உதவாக்கரை, ஓடுகாலி, சீட்டாட்டம், புகையிலை, கஞ்சா கூட உண்டாம். கிளியை வளர்த்துப் பூனைக்குக் கொடுத்த மாதிரி என் தாய் என் அப்பனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டுவிட்டாள்.

என் அப்பன் தோற்றம் எப்படி என்று கூட அறியேன். நான் வயிற்றில் ஆறுமாதமிருக்கையிலேயே வீட்டை விட்டு ஓடிப்போனவன் இன்னமும் திரும்பி வரவில்லை.

என் தாய் இன்னமும் குங்குமம் அணிந்துகொண்டு தானிருக்கிறாள். இருந்தும் என் அப்பனின் கதி நாங்களிடுவரும் ஒருவருக்கொருவர் வெளியிட்டுக்கொள்ளாது உள்ளூர் வேதனைப்பட்டுக்கொண்டு என்றும் தீராததோர் சந்தேகம்.

எப்பவுமே அப்படித்தானாம். திடீர் திடீரென்று வருவது. அகப்பட்டதைச் சுருட்டிக்கொள்ளுவது. உடனே ஓடவேண்டியது. அப்படியும் எனக்கு முன் நான்கு பிறந்து இறந்துவிட்டன. நான் மாத்திரம் தங்கிவிட்டேன்.

பணத்தெம்போ மனிதத் துணையோ இல்லாது என்னை வளர்த்து படிக்கவைத்து உலகத்தாரோடு ஒருவனாய்ச் சமமாக்கிய மகத்தான பெருமை என் தாயைச் சாரும். அவளில்லாது நானில்லை.

இருந்தும் தன் கடமையைச் செய்யத் தவறி நான் என் கண்ணாலும் கண்டிராத என் தகப்பனைத்தான் என் மனம் நாடிற்று. அடிக்கடி அவனைப்பற்றிச் சிந்திப்பேன்.

நான் தலையைச் சாய்த்துக்கொண்டு யோசிக்கையில் அப்படியே என் அப்பன் மாதிரியிருக்கிறதென்று அம்மா சொல்வாள்.

என் தாயிடத்தில் எனக்கு மரியாதை. நன்றி.

ஆனால் அப்பனிடந்தான் ஆசை.

காரணம்? காரணமேயில்லாத சில வேடிக்கைகள் உலகத்தில் இருக்கின்றன. உலகத்தில் தன்னைப் படாதபாடு எல்லாம் படுத்தி வைத்த கடவுளிடத்தில் அம்மாவுக்கு அபார பக்தி, பூஜை புனஸ்காரம் பட்டினி பலகாரம் ஆசாரம் அனுஷ்டானம் எல்லாம் அமர்க்களம்.

நாள் கிழமை வந்தால் வயிற்றில் சோறு விழுவதற்குள் விழிகள் மலையேறிவிடும். அம்மா பட்டில் கால்பங்குகூட பட்டிராத எனக்கு மாத்திரம் என் பக்தியில்லை?

அவளுக்கு எவ்வளவு மறு உலகத்தில் நம்பிக்கையோ அத்தனைக்கத்தனை என் மனம் இங்குதான் ஊன்றி நின்றது.

எதற்குச் சொல்லவந்தேன் என்றால், எப்படியோ அம்மா இருக்கும்வரை அவளுக்கடங்கி சமர்த்துப் பிள்ளையாய் இருந்துவிட்டு, அவள் கடன் கழிந்ததும் உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு ஊரை விட்டுக் கிளம்பி விடக் காத்திருந்தேன்.

ஆயினும் அம்மா என்னைச் சும்மா விடும் வழியாயில்லை. ஜாதகங்களைப் போட்டுப் புரட்டிக்கொண்டு இருந்தாள்.

ஆரம்பத்தில் ஜயம் என் பக்கம்தான் இருந்தது. லேசில் ஜாதகம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. (நம் ஜாதகம்தான் அலாதி ஜாதகமாயிருக்கிறதே!) அப்படியோ ஒன்றிரண்டு பெண் பார்க்கப் போனவிடத்தில் குற்றங்குறை சொல்லித் தப்பித்துக்கொண்டேன்.

அம்மாவுக்கும் அலுத்துவிட்டது.

அப்புறம் ஒரு ஜாதகம் வந்தது. பொருத்தம் ஏதோ சுமார்தானாம். அம்மாவுக்கு அவ்வளவு திருப்தியில்லை. பெண் அமாவாசையில் ஜனனம். “பெண் பார்க்கப் போவோமா?” என்றாள்.

என் பதில்தான் எப்பொழுதும் என்னிடம் தயாராய் இருக்கிறதே. “பிடிக்கவில்லை” என்று. ஆகையால் பெண் பார்க்கப் போனோம்.

நீலம் உடுத்தி, இரை தின்ற பாம்புபோல் கனத்துப் பின்னல் முழங் காலுக்கும் கீழ் தொங்க, நிமிர்ந்த தலை குனியாது சமையலறையினின்று வெளிப்பட்டு வந்து நமஸ்கரித்து மையிட்ட கண்களை ஒருமுறை மலர விழித்து புன்னகை புரிந்து நின்றாள். அவ்வளவுதான்.

அவள்தான் நான் கண்ட அபூர்வ ராகம்.

சில விஷயங்கள் நடந்துவிடுகின்றன. கால காரணங்களற்று. அவை நேர்ந்ததற்கு நேர்ந்ததுதான் சாஷி.

அம்மாதிரி முன்னும் பின்னும் மறந்து எங்கள் சந்திப்பும் வாழ்வும். அவள் அத்துடன் விடவில்லை. கணரென்று “பஜ்ஜிக்கு உப்பு சரியாயிருந்ததோ? நான்தான் பண்ணினேன்” என்றாள்.

அம்மாவுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவள் வீட்டாருக்கு கூட முகம் மாதிரியாய்ப் போய்விட்டது. திடீரென்று எல்லா முகத்திலும் வழிந்த அசடைக் கண்டு எங்களிருவருக்குந்தான் சிரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை. கையைக் கொட்டிக் கலகலவென்று நகைத்து சமையலறைக்குள் மறைந்தாள்.

அம்மாவுக்கு இந்த சம்பந்தம் பிடிக்கவில்லை. “ஏண்டா? இவளை விட எவ்வளவோ ரம்பைகளைத் தள்ளிவிட்டாயே. இவளிடம் என்னடா கண்டுவிட்டாய்? கன்னங்கரேலென்று தொட்டால்கூட ஒட்டிக்கொள்ளும் போலிருக்கிறாள்.”

“ஏன்மா? நான் சிவப்பாயிருக்கிறேன் என்று என் நிழல் எனக்காகச் சிவப்பாயிருக்கிறதா? இல்லை, அது கறுப்பாயிருக்கிறதென்று அதைத் தனியாய் அறுத்துத்தான் எறிந்து விடுகிறதா? அது மாதிரி அவள் எனக்காகவென்றே பிறந்திருக்கிறாள்.”

“அதுவும் அமாவாசையாய் பார்த்தா?”

“எத்தனையோ நாட்களில் ஒன்று”

“மயிர் எவ்வளவு நீளம் பார்த்தையா? வீட்டுக்கு ஆகாதென்று சொல்லுவார்கள்.”

“அதெல்லாம் மயிர் கட்டையாயிருக்கும் பொம்மனாட்டிகள் அஸிகையில் சொல்லும் பேச்சு..” (சபாஷ். எனக்குக்கூட இவ்வளவு சாமர்த்தியமாகப் பேச வருகிறதே)

“பாடக்கூடத் தெரியவில்லையேடா...”

“அவளே ஒரு ராகம். அவள் தனியாய் கூடப் பாடணுமா?”

“என்னடா வெட்கமில்லாமல் பிதற்றுகிறாய்? எல்லாம் கிடக்கட்டும் - என்னதான் இந்தக் காலத்துப் பெண் என்றாலும் - பத்துப்பேர் நடுவில் கூடத்தில் லஜ்ஜையில்லாமல் பஜ்ஜிக்கு உப்புப் போதுமா என்று கேட்டுதே! ஏதேது இப்பவே இப்படியிருந்தால் போகப்போக ஊரையே விற்பிறிடுவாள் போலிருக்கே!”

“அவள் பேசவில்லை அம்மா - ராகம் பேசுகிறது. அபூர்வ ராகம். அரங்கேறுபடி கஷ்டம்தான். இதோ பார், நான் கலியாணம் பண்ணிக்க வேண்டுமென்றிருந்தால் - அதுவும் உனக்காகத்தான் பண்ணிக்கணும் - அவளைத்தான் பண்ணிக்கொள்வேன். இல்லாவிட்டால்...”

ஆகையால் எங்களிருவருக்கும் மணம் நடந்தது.

இனிமேல்தான் சிரமம்.

நாங்கள் இன்னமாதிரி இருந்தோம் என்று சித்தரிக்க மேற்கொண்ட முயற்சி கேவலம் ஒரு புருஷன் பெண்ணாதியின் அந்தரங்க வாழ்க்கையை அம்பலமாக்கும் விரலமாய் முடியுமா அல்லது எங்கள் இளமையின் புதுமையில் வாழ்க்கையையே ஒரு மஹா சங்கீதமாயும் அதில் அவளை ஒரு அபூர்வராகமாயும் பாவித்து அதன் சஞ்சாரத்தை உருவாக்கும் வசன கவிதையாக அமையுமா அறியேன்.

வாஸ்தவத்தில் இவ்வரலாற்றில் என் பாத்திரம் எவ்வளவு முக்கியமானதென்று எனக்கு இன்னமும் நிச்சயமாகவில்லை. நான் இப்பொழுதிருக்கிற மாதிரி அப்போதில்லை.

முன்னைவிட எனக்கு இப்போது நாகரீகம் முற்றிவிட்டது! என் உடலில் ஓடிய என் அப்பனின் மிருக ரத்தம் சுண்டிவிட்டது. நானும் என் தாயின் இஷ்டப்படி எல்லோரும் போல ஆகிவிட்டேன்.

பாழடைந்த கோவில் மூலவர் மேல் எலியும் பெருச்சாளியும் ஒருவது போல் என் மேல் பேரன் பேத்திமார் ஏறி விழுந்து விளையாடுகின்றனர்.

கடன், வியாதி, கவலை. குடும்பம், எல்லாம் பெருத்துவிட்டன. இத்தனைக்கும் இடையில் நான் அவளைப் பற்றி நினைப்பதுமில்லை. ஆயினும் ஏதாவது ஒரு சமயம், இப்பொழுது நடக்கும் ஏதேனும் ஒரு சம்பவம்

பழைய நினைவுகளைக் கிளப்பிவிட்டு, நெஞ்சுபடபடக்கையில் அது பழைய ரத்த வேகத்தின் சாயையோ அல்லது வயதான கோளாறுதானோ என்று சந்தேகமாயிருக்கிறது.

அபூர்வ ராகம். அதே வக்கரிப்பு. பிடாரன் கை பிடிபடாத பாம்புபோல அபாயம் கலந்த படபடப்பு, ஸ்வர ஸ்தானங்கள் பிடிபடாது பழகப் பழக எல்லையேயற்றது போல நடைபுடை பாவனைகளில் சிந்தும் ஒரு கவர்ச்சி, வேட்டையில் வேடுவன் மேல் பாயத் திரும்பிய மிருகம்போல் பயந்த ஒரு முரட்டுத்தனம், சிலிர்சிலிர்ப்பு.

அவள் அம்மாவை மயக்கிவிட்டாள். அம்மாவுக்கு வேண்டிய பணிவிடை, பக்தி, ஆசாரம் எதிலும் குறையவில்லை.

வந்த புதிதில் ஏதோ ஒரு விசேஷ தினத்தன்று படங்களுக்குப் பூச்சூட்டி விளக்கு ஏற்றி எதிரில் நிவேதனங்களை வைத்துக்கொண்டு அம்மா ஒவ்வொரு நாமமாய் அக்ஷர சுத்தமாய் சாவதானமாய்ச் சொல்லி அர்ச்சித்துக் கொண்டிருக்கையில், என் வயிற்றில் பசி எலிபோல் பிராண்டுகையில், அவள் கண்களை மூடி கற்பூரக் கொழுந்தென அசைவற்று நிற்கும் பரவசம் கண்டு பகீரென்றது. அம்மா ஏதோ காரியமாய் பின்கட்டுக்குச் சென்றதும் சமையலறையில் நுழைந்தேன்.

“நான் ஒரு பாவி” என்று ஆரம்பித்தேன்.

மூடு சூளையாய் பேசுவதிலேயே எனக்கு ஒரு ஆசை. நான் இதுவரை அவளுடன் பளிச்செனப் பேசியதில்லை. மிருகங்கள் வாய் திறவாது ஒன்றொடொன்று புரிந்து கொள்வது போல் நாங்கள் அர்த்தமற்ற அல்லது அர்த்தம் மறைந்த வார்த்தைகளைப் பேசியே ஒருவரையொருவர் அர்த்தம் கண்டுகொள்வதில் ஒரு இன்பம்.

“நான் ஒரு பாவி” என்றேன் மறுபடியும்.

“இது ஒரு புண்ணிய நாடு. காரைக்காலம்மையார், மங்கையர்க்கரசி, சக்குபாய், மீராபாய் அகமுடையான்களைக் கரையேற்றிய புண்ணியவதிகள் பிறந்த நாடு” என்றேன்.

“என்னை மறந்துவிட்டீர்களே!” என்றாள்.

“ஆம். நான் ஒரு பாவி. நல்ல வழி காட்ட ஒரு நல்ல மனைவியிருந்தும் கரையேற இயலாது தவிக்கிறேன். எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் பாக்கியம் எனக்குத் தெரியவில்லை. பசி கண்ணை மறைக்கிறது. என்னை ஆட்கொள்ளல் வேண்டும்.”

“பக்கரே, உம் பசியை மெச்சினேன். நான் தொழும் கடவுளை உமக்குக் காண்பிக்க யாதொரு ஆட்சேபனையுமில்லை.”

“எங்கே? எங்கே? என் பூனைக் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லையே!” என்று இரு கைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு மிரளமிரள விழித்துப் பிரலாபித்தேன்.

“அவர் தூணிலுமிருப்பாரா? துரும்பில்தான் இருப்பாரா?”

“இல்லை. வெண்கலப் பாணையிலிருக்கிறார்” என்று சிப்பல் தட்டை நீக்கி உள்ளிருக்கும் சக்கரைப் பொங்கலைக் காண்பித்தாள்.

“ஹா..ஹா..! தரிசித்தேன்! என் வாயில் ஆனந்த பாஷ்யம் ஊறுகிறதே! சுருக்க அவரை இலையில் வட்டியங்கள், வட்டித்துவிடுங்கள்! அவருடன் நான் கலக்க முடியாவிட்டாலும் அவர் என்னுடன் கலந்துவிட்டும்.”

“பக்தரே. பதறாதீர்! புண்ணியவதிகளுக்கும் பசிக்கும் என்பதை மறந்துவிடாதீர்!” என்ற அவள் என்னைக் கையமர்த்திவிட்டு இரண்டு விரலால் ஒரு கவளம் வழித்து வாயில் போட்டுக்கொண்டு விரலைத் தொண்டை வரைக்கும் கொடுத்து சப்பிய பொழுதுதான் எனக்கு நிம்மதி ஆயிற்று. இதுவும் ஒரு மிருகம்தான்.

மிருகம்! மிருகம்! எத்தனை தடவை சொன்னாலும் அலுக்க மாட்டேன்கிறது. உயர்ந்த ஜாதிக் காட்டுமிருகம். நின்றவிடத்தில் நிற்கமாட்டாள். உடலையும் உள்ளத்தையும் மிஞ்சிய வேகம் அவளை அலைத்தது.

நாவற்பழம் போன்று பளபளக்கும் கண்களும் இயற்கையாகவே காரியங்களிலும் உடலிலும் விறுவிறுப்பும் சிற்சில சமயங்களில் உலகத்தின் மெதுவைத் தாங்கப் பொறுமையற்று முகம் சுளிக்கையில் அதில குறுகுறுக்கும் களையும்.

தொம்மங்கூத்தாடி சாட்டைபோல் தடித்து, முழங்காலுக்கும் கீழ் தொங்கும் பின்னலும்...

அபூர்வ ராகத்தின் ஜீவஸ்வரமாய் அவள் கூந்தல் விளங்கிற்று. பின்னால் வெறுமென முடிந்தால் ஒருபெரும் இளநீர் கனத்துக்கு கழுத்தை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும். பின்னலை எடுத்துக் கட்டினால் கூடை திராசையை அப்படியே தலையில் கவிழ்த்தது போலிருக்கும்.

நாங்கள் எப்படியும் தெருவில் போனால் திரும்பிப் பாராதவர் இல்லை. அதுவே லஜ்ஜையை உண்டுபண்ணும். அம்மாவுக்கு அம்மயிரைப் பின்னப் பின்ன ஆசை. விதிவிதமாய் பூ வாங்கி வைத்துப் பின்னுவாள். பின்னி முடிவதற்குள் தோள்பட்டை விட்டுவிடும்.

ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் ஒருபாடு. தலைக்கு மாத்திரம் எண்ணெய் தனியாய்த் தேய்த்து துணி துவைப்பதுபோல் அம்மிக் கல்லின்

மேல் கூந்தலைக் குழுக்கி ஒரு கட்டையால் எண்ணெய் விட அடித்து அலசுவாள். உலர மறுநாளாகும்.கூந்தலை முடித்துப் படுக்க இயலாது. முடிச்சை அவிழ்த்து கட்டிலுக்கு வெளியே தொங்கவிட்டுத்தான் படுக்கவேண்டும்.

ஓரிரவு விழித்துக்கொண்டேன். மயிர் பெருந்தோகையாய் படர்ந்திருந்தது. மெதுவாய் தொடேன். சரியாய் மூன்றங்குல ஆழத்திற்கு கை அழுந்திற்று.

விடிவிளக்கின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் அதைப் பார்த்தால் ஏதோ எங்கேயோ, வறண்ட பூமியில் குன்றுகள் தடுத்துக் குடங்குடமாய்ப் பெய்ய ஏகமாய்த் தண்ணீரை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லும் மேகம்போல.

அவள் முகத்தில் தவழ்ந்த புன்னகையிலிருந்து அவள் விழித்துக் கொண்டுவிட்டாளென்று கண்டேன். ஆனால் கண்ணைத் திறக்கவில்லை.

“என் கவி என்ன யோசனை பண்ணுகிறது?”

நான் அவளை ராகம் என்பதால் அவள் என்னைக் கவியென்று கேலி செய்வாள்.

“பெருத்த யோசனைதான்!”

“உன் மயிர் உன்னைவிடக் கறுப்பா அல்லது நீ அதைவிடக் கறுப்பா?”

கண்ணை விழிக்காது அவள் புன்னகை புரிவது எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! சின்னக் குழந்தை தூக்கத்தில் சிரிப்பது போன்று.

“இந்த யோசனை கொஞ்சம் தாமதமாய் வருகிறது.”

“ஏனோ?”

“என்னைக் கட்டிக்கொண்ட பொழுதே தோன்றியிருக்க வேண்டாமா?”

“உன் கறுப்பின் இருள் என் மனதில் புகுந்து, அந்தச் சாயத்தில் என்னைக் குருடாக்கிவிட்டதே! ஆனால் எனக்கு வெளிச்சம் வேண்டாம். இவ்விருள் என் மனதில் எப்போதுமே நிறைந்து இருக்கட்டும்.”

நான் அவள் பக்கமாய்ச் சாய்கையில் அவள் வைர மூக்குத்தி ஜ்வலித்தது. தாழம்பூவின் மணம் மனத்தை மயக்கியது. மூடிய கண்ணைத் திறவாது அவள் என் கையை நாடி, விரலோடு விரல் பின்னி இழுத்து மார்பின்மேல் வைத்துக்கொண்டாள்.

“பாருங்கள். நான் கறுப்பாயிருந்தாலென்ன? என் இதயம் உங்களுடையது மாதிரியேதான் துடிக்கிறது. வேணுமானால்...”

“நன்றாகத்தான் துடிக்கிறது. கறுப்பாயிருப்பவர்களில் ரத்தத்திற்கே பட்டபட்ட அழகம் என்று சொல்வார்கள். நான் கறுப்பாயில்லையே என்றுதான் எனக்கு இருக்கிறது.”

“இரண்டுபேரும் ராகமாய்விட்டால் அப்புறம் ராகத்தை வாசிக்க யாராவது வேண்டாமா? அதனால்தான் என் கவி சிவப்பாயிருக்க வேண்டும். நான் ராகம் - கறுப்பாகத்தானிருப்பேன். என்னைக் கட்டி வாசிக்கும் என் கவி சிவப்பாகத்தான் இருக்கவேண்டும். கவிக்கு ராகம் வேண்டுமெனில். ராகத்திற்கும் கவி வேணும்.”

“நாம் இருவரும் கொஞ்ச நாள் பிரிந்திருந்து பார்ப்போமே!” என்றேன்.

இப்போது சொல்லிவிடுகிறேன். இதுதான் எங்கள் வாழ்க்கையில் அடிப்படையான பெருங்குறை. எங்கள் ஒற்றுமை.

சில ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன. நாசத்திற்கே வித்தான பயங்கரமான ஒற்றுமைகள். காற்றுடன் நெருப்பு, விளக்கோடு விட்டில், மூங்கிலோடு மூங்கில்.

அவள் கண்கள் திறந்தன. படுத்திருந்தபோதிலும் பாய்ச்சலில் பதுங்கிய சிறுத்தைபோல் ஜாக்கிரதையானாள்.

ஏன்? நான் என்னத்தைப் பண்ணிவிட்டேன்? என் மேல் என்ன கோபம்? என்று கேட்கவில்லை.

“வெறுமனே, இருந்து பார்ப்போம்!” என்றேன். உனக்கு உன் பிறந்த வீட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்று இருக்காதா? நீ எனக்கு வைத்திருக்கும் சூனியத்திற்கு எவ்வளவு சக்தி என்று நான் அறிந்து கொள்ளவேண்டாமா?

எனக்கே சரியாகப் புரியவில்லை. அவளை ஏன் பிறந்த வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னேன்?

ஒருவர் சக்தியை ஒருவர் ஆழம் பார்க்க வேண்டுமென்றிருக்கலாம். மிருகங்கள் தங்கள் பலத்தை ஆராய்வது போல.

அல்லது அவள் என் அருகில் இருப்பது கனிந்த தழுவின் அழகைக் கையில் ஏந்தி அனுபவிக்க முயல்வது போன்றிருக்கலாம்.

இருந்தும், சொன்னதும் ஏன் சொன்னேன் என்று மனம் அங்கலாய்க்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அவள் என்னைத் தகித்தாலும் அவளை விட்டுப் பிரிய மனம் வரவில்லை.

அரைக்கணம் ஒளி மங்கினாற் போலிருந்தது. இருந்தும் இங்குதான் இருப்பேன் என்று முரண்டவில்லை. அப்படிச் சொல்லமாட்டாளா என்று என் மனம் ஏங்கிற்று.

ஆனால், அவள் விட்டுக் கொடுக்காமல், “அப்படியே போய் விடுகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டுத் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டு விட்டாள்.

அம்மாவுக்கு அவள் ஊர்போகும் காரணம் தெரியாது. எங்களுக்கே தெரியவில்லையே! ஏதோ சாக்குச் சொல்லி அவள் சகோதரனை வரவழைத்தாகிவிட்டது. வாசலில் வண்டி நின்றது.

என் அறைக்குள் வந்து நின்றாள். நான் ஒரு புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு மனம் அதில அழுந்தாது, மும்மரமாய் படித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“வருகிறேன்” என்றாள்.

மயிரைப் பளபளக்க அழுந்த வாரி நெற்றியில் நடு வகிடு எழுமிடத்திலும் புருவங்களுக்கும் மத்தியில் குங்குமம் இட்டிருந்தாள். பவழ மாலை அகஸ்மாத்தாய் மேலாக்கின் வெளியே வந்திருந்தது. உள்ளங்கையிலும். கால்விரல் நகங்களிலும் அம்மா ஆசையுடன் இட்டிருந்த மருதாணி பற்றியிருந்தது. இந்த நிமிஷங்கூட தடுத்தால், நின்றுவிடுவாள்.

போவதற்கிருக்கிறாய். வருகிறேன் என்கிறாயே! என்று விகடமாகக் கேட்கலாமா என்று தோன்றிற்று.

“நான் போவது நீ போகச் சொன்னதால்தானே!” என்று கேட்டுவிட்டால்? எப்படி என் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வேன்?

“என் முகம் வெளுத்திருக்கிறது?” என்றேன்.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. இப்போ வரும் சோப்பிலேயே கண்ணாம்பு அளவுக்கு மிஞ்சிக் கலந்திருக்கிறது. என் கறுப்புக்கூட வெளுக்கும் படியிருந்தால்... உங்களுக்கு என் கண் சிவந்திருக்கிறது?” என்று புன்னகை புரிந்தாள்.

“ஆமாம். தூசி விழுந்திருக்கும்” என்று கண்ணை நன்றாய்க் கசக்கிக்கொண்டேன்.

“போய்வருகிறேன்.”

அவள் ஊருக்குப் போய் ஒருவாரம் ஆகிவிட்டது. இதென்ன வாழ்க்கை. இவ்வளவு சூன்யமாகக்கூட இருக்க முடியுமா என்ன? எதைத் தொட்டாலும் எடுத்தாலும் நினைத்தாலும் அவள் உருவம் இடை மறித்துக்கொண்டு நின்றது - பளபளக்க வாரி முடிந்த மயிரும் நெற்றியில் நடுவகிடு எழுமிடத்திலும் இரு புருவங்களுக்கு மத்தியிலும் இட்ட பொட்டும், மேலாக்கின் வெளிவந்த பவளமாலையும் உள்ளங்கையிலும் கைகால் நகங்களிலும் பற்றிய மருதாணியும்...

சோறு தொண்டையில் விக்கியது. உலகம் ஏன் இவ்வளவு சோபையற்றுவிட்டது? அல்லது எனக்குத்தான் இறக்கை ஒடிந்துவிட்டதா?

“என்னடா, நீயா கலியாணமே வேண்டாமென்ற பிள்ளை?” என்று அம்மா கேலி பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை அம்மா! வெப்பியல்லவா!” என்று மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு சிரித்தாலும், என் சிரிப்பு என்னையே ஏளனம் பண்ணிற்று. இருப்புக்கொள்ளாது நடந்துகொண்டே சென்றேன். கால் இழுத்துக்கொண்டு போனபடி.

எதிரே ஒரு பிணம் வந்தது.

பிராமணப் பிணம். கொட்டுப்பறை, பூப்பல்லக்கு ஒன்றுமில்லாது, சுட்டுப்பொசுக்குவதற்காக அவசர அவசரமாய் எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள்.

முறுக்கான வாலியம். வயது இருபது இருபத்தி ஐந்துதானிருக்கும். ரொம்பக் கிடக்கவில்லை. முகம் சுண்டவில்லை. தூங்குகிறாற்போல் இருந்தது. எந்த நிமிஷம் எங்கேயென்று சாவு காத்திருக்கையிலேயே, வாழ்க்கையில் சௌகரியமாயிருக்க முடிந்தும், ஒருவரையொருவர் பரீகை பார்த்துக்கொண்டு, விரல் வழி வழியவிட்ட தேன்போல, வாழ்நாளை நழுவ விடுகிறோம்.

என்னால் பிரிந்திருக்க முடியாது. அவளை எப்படியாவது திருப்பி வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டும். என் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளாது. சட்டென ஒரு யோசனை தோன்றிற்று.

அசட்டு யுக்தியோ சமத்து யுக்தியோ, அப்பொழுது என்ன தெரிகிறது! நேரே தபாலாபீசுக்கு சென்று ஒரு தந்தியடித்தேன்.

“கடுஞ்சரம்! அபாயம்! புறப்பட்டு வரவும்.”

நாளை காலை போய்ச்சேரும். அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு ஓடி வருவாள். பார்த்துப் பரிகசிக்கலாம். அப்படியே ரொம்பவும் கோபித்துக் கொண்டாலும் ஏதேனும் சமாதானம் சொல்லிக் கொள்ளலாம். எப்படியோ வந்துவிடுவாள்.

இரவு இத்தனை நாளாக இல்லாத நிம்மதியுடன் தூங்கினேன்.

நடு இரவில் கதவை யாரோ உடைத்தார்கள். “தந்தி ஸார்!”

தந்தி! வயிறு பகீர். தந்தி அனுப்புவதைப் போலல்ல. வந்த தந்தியை வாங்கியுடைத்துப் படிப்பது.

“பாம்பு கடித்துவிட்டது. புறப்படவும்.”

“அம்மா!”

அம்மா சுவாமி பிறையண்டை போய் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்கிறாள். இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் வண்டி.

புலி புலி விளையாடப் போய் புலியே வந்தாச்சு.

நாங்கள் போய்ச்சேரும் வரை இருப்பாளா? அவளைத்தான் காண்போமா? அவள் உடலைக் காண்போமா?

வண்டியில் போகையில் கண்முன், மாலை கண்ட பிராமணப் பிணக்கோலம் மறுபடி சென்றது. இவ்வேளைக்கு அது சிதையில் எரிந்து சாம்பலாகிப் போயிருக்கும்.

அட மடையா, வாழ்க்கையோடு என்ன பரிசை? எந்த நிமிஷத்தில் எங்கேயென்று சாவு காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. விதி, வினையெல்லாம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். நீ அவளை அவள் வீட்டிற்கு அனுப்பாமலிருந்தால், பாம்பு கடித்திருக்குமா?

ஏன் எங்கள் செயல்களெல்லாம் அர்த்தமற்று இருக்கின்றன?

வண்டியை விட்டிறங்கினோம். அவள் வீட்டிலிருந்து யாராவது வந்திருந்தாலும் வந்திருக்கலாம். குனிந்த தலை நிமிர மறுத்தது.

என்மேல் ஒரு பிடி விழுந்தது. அவளேதான். என்னை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு கதறினாள். எங்களைச் சுற்றிக் கூட்டம் கூடிவிட்டது கூட எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் இங்கில்லை.

மாமனார் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. “என்னய்யா சுத்த மடையன் மாதிரி வேலை செய்திருக்கிறீர்?” என் குழந்தை தவித்த தவிப்பு எனக்கல்லவோ தெரியும்!”

“இதென்ன இது? எனக்கு ஒன்றுமே புரியல்லியே!” என்றாள் அம்மா, பாவம்! அவளுக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பிடிக்கவில்லை.

“என்னவா?.. இதோ பாரும் உங்கள் பிள்ளை சமர்த்தை!” என்று தந்தியை அம்மா முகத்தெதிரே ஆட்டினார். “இரவெல்லாம் அழுது அழுது என் குழந்தை முகமெல்லாம் வீங்கிவிட்டது. அவள் பட்ட அவஸ்தையைப் பார்த்தால் ஏரோப்டேன் இருந்தால்கூட புறப்பட்டு விடலாம் போல உடம்பு பரபரத்தது. இருந்தும் காலையில்தான் வண்டி. உங்கள் பிள்ளை கல்மாதிரி உடம்பை வைத்துக்கொண்டு ஸ்வாசமிழுத்துக் கொண்டிருக்கிறதென்று தந்தி அடித்தால் நன்றாயிருக்கிறதா? இவர் என்ன சின்னக் குழந்தையா?”

“சரிதானப்பா ரொம்ப ரொம்ப குதிக்கிறேனே? எனக்கு மாத்திரம் பாம்பு கடித்ததா? தந்தி நீங்கள் தானே அடித்தீர்கள் மறந்துபோச்சா?”

மாமா பின்னடைந்தார்.

“எல்லாம் நீ படுத்தின பாடுதானே!”

அம்மா முகத்தில் அருவருப்புத் தட்டிற்று. “என்னடா அம்பி! இந்தக் காலமே இப்படித்தானடா?” என்றாள்.

ஏன் எங்கள் செயல்கள் அர்த்தமற்று விடுகின்றன?

சின்னக் குழந்தைகளுக்குச் சொல்ல. அவர்கள் முழு மனதுடன் நம்பும் ராஜாராணிக் கதைபோல் எங்கள் வாழ்க்கை சிறிசில சமயங்களில் கடற்கரையில், சூரியனுடைய சப்தவரண ஜாலங்கள் மிளிர்ந்து, காற்றில் நடுநடுங்கும் இலை நூரை போன்ற நலுங்கிய அழகு.

துக்கம் அதிகமானாலும் பைத்தியம்தான். சந்தோஷம் மிஞ்சினாலும் பைத்தியந்தான். பித்து பிடித்தவனும் பைத்தியந்தான். இவர்களில் நாங்கள் எவர்?

கோடை முடிந்து மாரி வந்துவிட்டது.

அம்மா, யாரோ நாலுபேர் தீர்த்த யாத்திரை போகிறார்கள் என்று சேர்ந்து கிளம்பிவிட்டாள். போகும் இடத்துக்குப் புண்ணியம் தேடவேண்டும். சாவிற்கு எப்பொழுதும் தயாராயிருக்க வேண்டும். கடவுளிடத்திலே கணக்குச் சரியாக ஒப்பித்தாக வேண்டும். இதெல்லாம் அம்மாவின் கொள்கை.

இங்கிருக்கையிலேயே மறு உலகின் சிந்தைதான் அவளுக்கு. ஆகையால், தான் போகவேண்டும். ஆனால் என் காரணங்களே வேறு என்று புள்ளி போட்டிருந்த இடங்களெல்லாம் பார்க்க அம்மாவுக்குத்தான் வாய்ப்பு முதலில் கிட்டிவிட்டது.

தென்னாடெல்லாம் சுற்றியபிறகு காசி, கயா, பிரயாகை வரை போய்வருவதாகத் திட்டம். அம்மா எங்களைத் தனியாய் விட்டுச் சென்றதே விபத்தாய் முடிந்தது. மிருகங்களாகிய எங்களைக் கட்டியாள யாருமில்லை.

மழை, அந்தச் சமயம்போல் - ஆனால் எப்போது பெய்தாலும் அப்படித் தான் சொல்கிறோம் - எப்போதும் பெய்ததில்லை. தெருவில் வெள்ளம் முழங்காலாழத்திற்கு ஓடியவண்ணமிருந்தது.

இரண்டு வாரங்களாக சூரியனைக் கண்டவரையில்லை. பகலிலும் இருள் கனத்துத் தேங்கிற்று. மழை விடாது பெய்துகொண்டிருந்தது. வீட்டிற்குள் அடைந்து கிடந்தோம் - கூட்டிலடைத்ததுபோல், மாடிக்கும் கீழுக்குமாய் அலைந்து வெதும்பினோம்.

பதினைந்தாம் நாளிரவு ஏதோ விளக்கண்டை உட்கார்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தோம். ஜன்னலும், கதவுகளும் படார் படார் என்று மோதிக்கொண்டன. புயல், மரங்களினூடே பாய்ந்து ஊளையிட்டது.

புத்தகத்தை அலுப்புடன் டப் என்று மூடிவிட்டு “வெளியே போவோமா?” என்றாள்.

“எங்கே போகிறது? சினிமா கினிமா எல்லாம் மழைக்குப் பயந்து மூடித் தொலைத்திருக்கிறானே!”

“கடற்கரைக்குப் போவோம்!” என்றாள்.

“போவோம்!”

புயலில் குடையைக் கொண்டு போகச் சாத்தியமில்லை. தூறல் முகத்தில் சாட்டை அடித்தது. தெருவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் குடைக் கம்பி கனத்தில் பளபளத்துக்கொண்டு பூமிக்கும் வானத்திற்கும் ஜல்லி கட்டியது போன்றிருந்தது.

தெருவில் ஜலம் பிரவாகமாய் ஓடியது. சாபம் பிடித்ததுபோல் தெரு வெறிச்சென்றிருந்தது. இந்த மழையில் எங்களைத் தவிர எவன் கிளம்புவான்? எதிர்காற்றில் முன் தள்ளிக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் இறுகித் தழுவியவாறு ஜலத்தில் இழுத்து இழுத்து நடந்து சென்றோம்.

இடையிடையே இடியில் பூமி அதிர்ந்தது.

கடலில் அலைகள் மதில்கள் போல் எழுந்து, மனிதனின் ஆசைக்கோட்டை போல் இடிந்து விழுந்தன. எங்களை வாரி வாயில் போட்டுக்கொள்ள வேண்டுவது போல் துரத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தன.

ஏமாற்றமடைந்த அரக்கனின் ஆத்திரம்போல, அவைகளில் கொஷம் காதைச் செவிடு படுத்திற்று. ஒரு அலை அவளைக் கீழே தள்ளிவிட்டது. வெறிக்கொண்டவள் போல் சிரித்தாள். ஜலத்தின் சிலுசிலுப்பு சதையுள் ஏறுகையில் நெருப்பைப் போல் சுறிலெனப் பொரிந்தது. புயலில் எங்கள் அங்கங்களே பிய்ந்துவிடும் போலிருந்தன.

திடீரென்று இடியோடு இடி மோதி ஒரு மின்னல் வானத்தில் வயிற்றைக் கிழித்தது. இன்னமும் என் கண்முன் நிற்கிறது அம்மின்னல். மறைய மனமில்லாமல் தயங்கிய வெளிச்சத்தில் நான் கண்ட காட்சி! குருமிய கருமேகங்களும், காற்றில் திரைபோல் எழும்பி, குளவியாக கொட்டும் மணலும், கோபக் கண்போல் சமுத்திரத்தின் சிவப்பும், அலைகளில் சுழிப்பும், அடிபட்ட நாய்போல் காற்றின் ஊளையும், பிணத்தண்டை பெண்கள் போல் ஆடி ஆடி அலைந்து அலைந்து மரங்கள் அழும் கோரமும்!

இத்தனைக்கும் மூலகாரணிபோல் அவள் நிமிர்ந்து நின்றாள். அவள் ஆடை உடலிலிருந்து பிய்ந்துவிடும் போல் பின்புறம் விசிறி விரிந்து, காற்றில் தோகை போல் விறைத்து நின்று படபடத்தது.

பிதுங்கிய சிற்பமென அங்க அலையவங்கள் நிமிர்ந்துகொண்டு நின்றன. மின்னலின் வழி, விசம்பு நின்றிழிந்த விண்ணுலகத்தவள் போலிருந்தாள். ஜலமேறி அடையாய்க் கனத்த கூந்தல், காற்றின் மிகுதியில் நகைத்திர வால்போல் சீறிற்று. இவ்வியற்கையின் இயக்கத்தில் அவளும் சேர்ந்து இழைந்து புயலுடன் நின்றாள்.

மின்னல் மறைந்தது.

வெடவெடக்கும் குளிரில் பற்கள் கிலுகிலுப்பைக் கற்கள் போல் கடகடக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. புயல் எங்களை வீட்டிற்குத் தள்ளிக் கொண்டு போயிற்று. உடலில் பிசினாய் ஓட்டிக்கொண்ட ஆடையைக் களைந்து வேறு உடுத்துவதற்குள் போதும்போதும் என்று ஆகிவிட்டது.

காலையில் எழுந்திருக்கையிலேயே வெகு நேரமாகிவிட்டது. உடல் கணுக்கணுவாய் தெறிக்கும் வலியில் எழுந்திருக்கக்கூட முடியவில்லை. அவள் எழுந்திருக்கவில்லை.

“கடற்கரைக்கு உலாவப் போனது எப்படியிருக்கிறது என்றேன்?” கண்கள் மூடியபடியே புன்னகை புரிந்தாள். அவசரமாய் வேலைக்குப் போனேன்.

நான் மாலை திரும்புகையில் வீட்டில் சந்தடியில்லை. கட்டிலில் நான் விட்டுப்போனபடியே படுத்திருந்தாள். கண் திறக்கவில்லை. பசீரென்றது.

“என்னடி!”

நேற்றியில் கை வைத்தேன். மழுவாய்க் காய்ந்தது. மூச்சிலிருந்ததே யொழிய பேச்சில்லை. கருமான் பட்டரை போலி ஆவியடிக்கும் அனல் மூச்சு.

டாக்டர் வந்து என்னவோ புரட்டிப் புரட்டி பரீகை செய்து பார்த்தார். ஸ்மரணையற்று, போட்டது போட்டபடி கிடந்தது அந்த உடம்பு. நின்ற இடத்தில் நிற்காது துருதுருக்கும் உடம்பு!

“இது நீங்கள் ஓண்டியாய் சமாளிக்க முடியாது!” என்றார். மூஞ்சியை முழுநீளம் வைத்துக்கொண்டு. “ஆஸ்பத்திரி.”

“ஆஸ்-பத்-தி-ரி!”

நேற்றிரவு வெறிபிடித்து விளையாடினோம்.

இன்று ஆஸ்பத்திரி!

“விஷயம் முற்றிவிட்டது ஸார். வீட்டில் பெரியவாள் யாராவது இருந்தால் வரவழையுங்கள்.”

அம்மாவுக்குத் தந்தியா? நான் என்னுள் ஒடுங்கிப் போனேன்.

“ஆஸ்பத்திரியில்கூட கூட்டத்தில் கோவிந்தா ஆகிவிடும். வீட்டில் பெரியவாள் யாராவது இருக்கட்டும். நான் வந்து பார்க்கிறேன், என்னவோ?”

உள்பிரக்ஞையிருக்கையிலேயே மண்டையில் சம்மட்டியிலடிப்பது போலிருந்தது. அம்மாவுக்குத் தந்தியடிக்க விலாசத்தையும் பணத்தையும் அவரிடமே கொடுத்துவிட்டுக் கட்டிலண்டை வந்து உட்கார்ந்தவன்தான், எத்தனை நாழி இப்படி இடம்பெயராது திக்பிரமை கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேனோ அறியேன்.

என்னில் என்னென்ன எண்ணங்கள் ஓடின அறியேன். வெளியே அடைமழை பெய்துகொண்டிருந்தது நினைவிலிருக்கிறது. எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கறதோயில்லையோ, ஒரு நாளும் தவறாது எரியும் சுவாமி விளக்கு இரண்டு நாளாய் எரியவில்லை. அது நினைவிலிருக்கிறது.

கண்ணெதிரில் கடுஞ்சுரம் அவள் பசுமையை உறிஞ்சுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அது நினைவிலிருக்கிறது.

வைத்தியர் தினம் மூன்று தடவை வந்தார். ஒவ்வொரு தடவையும் அவர் முகம் சுண்டியது. அது ஞாபகமிருக்கிறது.

என் தோளைப் பிடித்துக் குலுக்கினார். “தேரியமாயிருமய்யா. உமக்கு முதலில் ஒரு ஊசி போடவேண்டும் போலிருக்கிறது. இந்த மும்முரத்தில் ஒரு மருந்தும் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. இன்று ராத்திரி தாண்டனும். நீர் கூடியவரைக்கும் தெம்பாயிரும். நீங்கள் இப்படியிருந்தால் அப்புறம் படித்தவனுக்கும் படியாதவனுக்கும் என்ன வித்தியாசமிருக்கிறது?”

நாங்கள் படித்தவருமில்லை. படியாதவருமில்லை. நாங்கள் மிருகங்கள்.

“இளம் வயது - அதுதான் தாக்குப்பிடிக்கவேண்டும் - உங்க அம்மா வந்துவிட்டாரா?”

அம்மா, மாலை அஸ்தமன வேளைக்கு வந்தாள். என்னுடன் பேசவில்லை. கட்டிலில் படுத்திருந்தவன் முகத்தை ஒரே முறை பார்த்தாள். நாடியைத் தொட்டாள். நேரே குழாயடிக்குப் போய் ஸ்நானம் பண்ணினாள். நெற்றிக்கீட்டுக்கொண்டு சுவாமி விளக்கையேற்றி வைத்து எதிரே உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

பிறகுதான் எனக்கு உள் பிரக்ஞை வெளியிலும் சிறுகச் சிறுகப் பரவி நினைவு தொடர ஆரம்பித்தது.

இரண்டே நாள் ஜூரம் அந்த உடலை சக்கையாய் சப்பியெறிந்து விட்டது. உருவம் கூட சிறுத்துவிட்டது. மூச்சு நூலிழைந்தது.

படுத்ததிலிருந்து அந்த வாயினின்று ஒரு முனகல் கூட எழவில்லை. மிருகம்போலவே நோளை மௌனமாக அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள். கூந்தல் கட்டிலிருந்து படுத்தாப்போலிறங்கி வீழ்ந்து முகம் கண்ணாடிபோல் ஒரேயடியாய்த் தெளிந்து போயிருந்தது.

அம்மா எழுந்து வந்து மருமகள் நெற்றியில் விபூதியை இட்டாள். என்னை, “நீ போய்ப் படுத்துக்கொள்” என்றாள்.

நான் சின்னக் குழந்தையை போல் பேசாமல், ரேழித்த திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டேன். மணி ஒன்று. ரெண்டு, முணு, நாலு.

“அம்ப்!”

அடிவயிற்றில். நெருப்பை அப்படியே கொட்டிற்று. அதே சமயம் வாசலில் டாக்டரின் காரும் வந்து நின்றது. இருவரும் சேர்ந்து உள்ளே போனோம்.

அரைக்கண்ணாயிருந்த இமைகள் முழுவதும் மூடிவிட்டன. டாக்டர் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தார். நன்றாகப் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். அவர் முகம் மலர்ந்தது.

“ஐயம் ஸார்! கண்டம் தப்பித்தது ஸார்!”

அம்மா ஏதோ பேச முயன்று கையைத் தூக்கி ஜாடை காட்டினாள். வாய் திறந்து திறந்து கண்கள் பெருகின. சுவாமி பிறையண்டை போய் தடாலென்று விழுந்துவிட்டாள்.

அது நினைவிருக்கிறது.

உடம்பு படிப்படியாய்த் தேறி வந்தது. அம்மா கைராசியிலும், அம்மா போடும் பத்தியத்திலும், அம்மா பண்ணும் சமரசுஷணையிலும் உயிரற்றதுகூட உயிர் பெற்றுவிடும். அப்படித்தானே ஆயிற்று!

எழுந்து நடமாட மாதமாகிவிட்டது.

அன்றுதான், படுக்கையினின்று எழுந்தபின் முதன் முதலாகத் தலைக்கு தண்ணீர் விட்டது. பிற்பகல் மூன்றிருக்கும். நான் கூடத்து ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

பச்சைப்புடவை உடுத்தி, உலர வளர்த்திய கூந்தல் முழங்கால் வரை தொங்க, இன்னமும் பஞ்சடைப்பு முற்றிலும் மறையாத கண்களில் கனிந்த பார்வையுடன், ஆடி அசைந்து நடந்து என்னருகில் வந்து ஊஞ்சல் சங்கிலியைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

வெற்றிலையைக் கன்னத்தின் ஓரத்தில் அடக்கிக் கொண்டிருந்தாள். பளபளக்கச் சிவந்திருந்த உதடுகளில் புன்னகை பரவியது.

கிடந்து தேறியது முதல் அவள் வசீகரம் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்திருந்தது. பழைய முரட்டுத்தனம் தணிந்து, ஒரு தனி அடக்கமும் அமைதியும் வந்திருந்தன. கச்சேரி முடிவில், கார்வையும் மெருகேறிய குரலில் விஸ்தரிக்கும் ராகத்தின் கனிவைப்போல், நெருப்பில் நயம் துலங்கும் தங்கம்போல்.

நாங்கள் பேசவில்லை. பேச என்ன இருக்கிறது? இதயங்களில் அமைதி விளிம்பு கட்டி இருந்தது. அந்நிலையின் நிர்ச்சலனத்தினாலேயே, இந்த முத்திநிலை இப்படியே இருக்குமா என்ற சந்தேகம் உடனேயே உண்டாகிவிட்டது. ஊஞ்சல் சங்கிலியைப் பிடித்திருந்த என் கைமேல், அவள் கை பொத்திற்று.

“குழந்தைகளா!”

அம்மா பூஜை அறையிலிருந்து கூப்பிட்டாள்.

என்ன காரணம் எங்களுக்கே தெரியவில்லை. சொல்லி வைத்தாற்போல் இருவரும் சேர்ந்தே நமஸ்கரித்தோம். அம்மா ஆசீர்வதித்தாள்.

“உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள். ஒன்று சொல்லத்தான் உங்களைக் கூப்பிட்டேன்.”

நாங்கள் பேசாது காத்திருந்தோம் - சின்னக் குழந்தைகள் போல.

“நீங்கள் இரண்டுபேருமே ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு விட்டீர்கள். சுவாமி புண்ணியத்தில், மலைபோல் வந்தது பனிபோல் நீங்கியது. என் குழந்தை பிழைத்தது. அந்த திருப்பதி வெங்கடாஜலபதியின் கிருபைதான் தவிர வேறு என்ன சொல்ல இருக்கிறது. என்றைக்கும் ஒன்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். சுவாமிமேல் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு எதைச் செய்தாலும், அவர் பார்த்துக்கொள்வார். நாம் இவ்வளவாவது உண்டு உடுத்து உயிர் வாழ்வதே அவரால்தான். அவனன்றி ஒரு அணுவும் அசையாது. எப்பவும் அவனை நம்புங்கள். அவனை நம்பி வேண்டிக்கொண்டேன். இவள் பிழைத்தாள். ஆகையால் இப்பொழுது வேண்டுகலையை நிறைவேற்றிவிட வேண்டும். அவன் தன்னால் செய்ய வேண்டியதைச் செய்துவிட்டான். நம்முடைய பிரார்த்தனைதான் பாக்கி. தெய்வத்திற்கு செலுத்த வேண்டியதை முன்னைக்கு முன்னால் செய்துவிடவேண்டும். அதை ஒத்திப்போடக்கூடாது. நான் தீர்மானம் பண்ணிவிட்டேன். ஞாயிற்றுக்கிழமை நல்ல நாளாயிருக்கிறது. திருப்பதிக்குப் புறப்படணும். இவள் மயிரை முடியிறக்குவதாக வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

தலை சுழன்றது. அம்மா இன்னும் ஏன் மூச்சுவிடாமல் பேசிக்கொண்டே போகிறாள்? ஓரக்கண்ணால் என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவளைக் கவனித்தேன். அவள் புன்னகை உயிரற்று அப்படியே உறைந்து போயிருந்தது. சிட்டுக்குருவி சிறகு போல் அடித்துக்கொள்ளும் இதயத்தின் பதைபதைப்பை அடக்க ஒரு கை மார்பை நாடிப்போயிருந்தது. இன்னொரு கை, குதிகால் சதையை ரத்தம் கசிவது கூடத் தெரியாது பிய்த்துக் கொண்டிருந்தது.

நாளை ஞாயிற்றுக்கிழமை. இன்னும் இரண்டரை நாட்கள்தான் முழங்கால்வரை தொங்கும் மயிர் - அபூர்வ ராகத்தின் ஜீவ்வரம். பிறகு? இதென்ன கூந்தலுக்கா இவ்வளவு பிரமாதம், இன்னும் ஆறு மாதமோ ஒரு வருஷமோ போல் தானே வளருகிறது. தவிர சுவாமிதானே சாகக் கிடந்தவளைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தார். அவருக்கு சேர வேண்டியதைச் செலுத்தித்தானே ஆகவேண்டும்! எல்லோரும் வேண்டிக் கொள்ள வில்லையா! இதென்ன புதிதா!

எல்லாம் புரிகிறது. ஆனால் இதெல்லாம் எங்களுக்கு வேண்டாம். நாங்கள் மிருகங்கள். அடுத்த நிமிடத்தில் எங்களுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் அந்தந்த நிமிஷத்திற்குப் பூராவாக அனுபவிப்பதுதான் எங்களுடைய அடிப்படையான இயல்பு. வளைந்து கொடுக்கும் பழக்கம் எங்களுக்கில்லை. நாங்க அடங்க வேண்டுமெனில் எங்களை ஒடித்துத்தானாக வேண்டும்.

இந்த இரண்டு நாளும் நாங்களிருவரும் இதைப் பற்றிப் பேசவில்லை. அவள் தன் மனதிலிருப்பதை விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. சற்றே காற்றடித்தாலும் சப்திக்கும் முறுக்கேறிய தந்தி போல் அவள் ஒரு புதுக்கலகலப்பாய் இருந்தாள். அவள் சிரிப்பில், கண்ணாடி உடையும் சத்தம் போல ஒரு சிறு அலறல் ஒலித்தது. இதைத்தவிர மற்றதெல்லாம் பேசினோம். சிரித்தோம். சும்மாஎழுந்தோம்.

ஆயினும் இதுதவிர வேறெதுவும் எங்கள் நினைவில் இல்லை.

எனக்குப் பேச வாயில்லையோ அல்லது சொல்ல வகையில்லையோ, நான் தனியனாகிவிட்டேன். அவள் இப்படி வேண்டியில்லாத ஒரு வணப்பில் ஜ்வலிப்பதைத் தடுக்கவோ, தணிக்கவோ வழியில்லாது வெறுமென பார்த்துத் தவித்துக்கொண்டிருந்தேன். மறுநாள் காலை வண்டி.

இரவில் அறையில் நுழைந்தேன். அவள் கண்ணாடி எதிரில் உட்கார்ந்துகொண்டு, மயிரை அழுந்தப் பளபளவெனச் சீவி வாரி முடிந்துகொண்டிருந்தாள். என் மனத்தில் என்னென்னவோ எழும்பிக் குழப்பிற்று. என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தாள். “உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டுமென ரொம்ப நாளாய் எண்ணம்” என்றாள்.

“என்ன?”

“நான் கிடந்தபோது ஏதாவது ஜன்னியில் பிதற்றினேனா? அவஸ்வரம் பேசினேனா?”

“அபூர்வ ராகத்திற்கு அபஸ்வரமே கிடையாது” என்றேன்.

“சரி. நான் அப்பொழுது இறந்திருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்குமோ?”

“இதென்ன கேள்வி?”

“பதில் சொல்ல முடியுமா, சொல்லத் தெரியவில்லையா?”

“எப்படி நன்றாக இருந்திருக்கும்? அபூர்வ ராகத்தின் நிரலான நிரவல் கட்டத்தில் ராகம் தவறல் அதைவிட அவமானம் உண்டோ?”

“ஆனாலும் பிடிப்பின் எடுப்பாய்ப் பூராவும் இருக்க முடியுமோ?” எதற்காக என்ன கேட்கிறாள் என்று புரிந்தும் புரியாது தவித்தேன். “ராகம் தன் இயல்பு மாறாதவரை எப்படியிருந்தாலும் சுவஸ்வரந்தான். இந்த மூடுமந்திரம் ஏன்? பளிச்சென்று சொல்லேன்.”

கையில் சீப்பை வைத்துக்கொண்டு ஏற இறங்க என்னை ஒருமுறை மலர விழித்துப் பார்த்தாள். அங்கு ஆயிரம் கேள்விகள் குமுறின.

“இயல்பு என்று சொல்வதன் அர்த்தம் என்ன? பட்சிகளுக்குப் பறப்பதுதான் இயல்பு. இறக்கையை ஒடித்துவிட்டு இயல்பு மாறாதவை பட்சி பட்சிதான் என்றால் என்ன சரி? ராகத்திற்கும் பட்சிக்கும் என்ன வித்தியாசம்? இரண்டிற்கும் மேல் சஞ்சாரம்தானே!”

“இப்போ என்னவென்கிறாய்?”

“ஒன்றுமில்லை ராகத்தின் முடிவும் எடுப்பாய்த்தானிருத்தல் வேண்டும்.” கொண்டையைப் போட்டுக்கொண்டு எழுந்தாள்.

“எங்கே?”

“கீழே போகணும். இதோ வருகிறேன்.”

படுக்கையில் உட்கார்ந்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்தேன். வெளிப் படையாகச் சொல்லி ஆற்றிக்கொள்வதில் ஆறுதலுண்டு. இப்படி வெளிக்காண்பிக்காமலே உள்படும் வேதனைதான் சகிக்க முடியவில்லை.

நிம்மதிற்ற உறக்கத்தில் கண்கள் செருகின.

நாளை காலை எழுந்ததும் அம்மாவிடம் சொல்லிவிடுகிறேன். திருப்பதிக்கு போவது முடியாது. அம்மா சும்மாயிருக்க மாட்டாள். வீட்டில் ரகளை நடக்கத்தான் போகிறது. நடக்கட்டும். கண்டிப்பாய் நடந்தே தீரும்.

இருந்தும் வேறு வழியில்லை. இதனால் தெய்வ கோபத்திற்கு ஆளானாலும் சரி. இதற்காக அம்மாவிடமிருந்து கண் மறைவாய் இருக்கும்படி நேர்ந்தாலும் சரி, தெய்வத்திடமிருந்து ஓடும்படியாயிருந்தாலும் சரி. எங்கேயாயினும் இருவரும் போய்விடுவோம். இதற்காக எங்கள் சபாவம் மீறி எப்படியிருக்க முடியும்?

அவளிடம் சொல்ல, அவளையெழுப்புவதற்காக அவள் பக்கம் கையை நீட்டினேன். அவள் இடம் வெறிச்சென்றிருந்தது. விழித்துக்கொண்டேன். அவளைக் காணோம். “வருகிறேன்” என்று போனவள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை. வரமாட்டாள் என்றும் எனக்கு உடனே தெரிந்துவிட்டது. எனக்குத் தோன்றியதே தீர்மானமாய் கடிசைக்காரத்தில் மணி அடித்தது. கூவிக் கொண்டே கீழே ஓடினேன். அம்மா விசுப்பலகையினின்று திடுக்கென்று விழித்துக்கொண்டு எழுந்தாள்.

“என்னடா?”

“அவளைக் காணோமே அம்மா!”

“என்னடா பேத்தறே?”

“அவளைக் காணோமே அம்மா!” அம்மா பரக்கப் பரக்க வாசலுக்கும் கொல்லைப்புறத்திற்கும் ஓடினாள்.

அவள் எங்கே அம்மா அகப்படப் போகிறாள்! “என்னடா அம்பி உக்காந்துட்டே? தேடேண்டா. என்னாவது பண்ணேண்டா. ஐயோ! என் குழந்தையைக் காணோமோ!”

எனக்குப் பெரும் ஒய்ச்சல் கண்டுவிட்டது.

“பிரயோசனமில்லையம்மா, அவள் அகப்படமாட்டாள். அவளுடைய உயிரற்ற உடலை நாம் காணக்கூட அவள் இசையாள். சுறா மீன்களுக்கு இரையானாலும் ஆவேனென்று, சமுத்திரத்திற்குள் நடந்து போய்விட்டாள். கடவுளுக்கு மயிரைக் கேட்டாய். உயிரையே கொடுத்துவிட்டாள் போ! அவள் சொல்லிக் கொண்டுதான் போனாள். எனக்குத்தான் தெரியவில்லை. ராகம் முடிந்துவிட்டது. இனி, வீணை வீணையாய் உபயோகப்படாது. அடுப்பில் வைக்கத்தான் சரி. நான் என்னுள் இறந்துவிட்டேன். இறந்தே போனேன். நீ எதைச் சொன்னாலும் கேட்கத்தயார்...”

Owned, Published and Printed by P. Sangamithirai Published from 43/13, Paddy field Road, Perambur, Chennai-600 011, Printed At J.M.Process, 22/49, Subedar Hussain Street, Border Thottam, Royapettah, Chennai-600 014. Editor : M.Pattazhagan